

SỖI NGỌC – TRUYỆN NGẮN: Hoàng Hôn Còn Sốt Lại.

Hoàng Hôn Còn Sốt Lại – Sỡi Ngọc

Ông ta dí một xấp bạc trước mặt mẹ, hai hàm răng nghiến chặt, lăm lăm con dao nhọn hoắt:

– Đám xem có đủ cho cô xài không?... Nếu thấy đủ rồi thì từ đây hãy đi nhà đi, tôi không muốn tôi bị truy ra tung tích từ cô!... Cô thật là cái nợ lớn cho tôi đó, biến đi! Bớt bớt mọi công việc ba xu đi!

–

– Còn không hiểu nữa sao mà ngược cặp mắt già nai lên nhìn nữa! Từ giờ trở đi nếu chúng nó lòng ra tôi... Cô và con bé đừng trách tôi!... Thật phiền quá!

– Khoan! Anh à... Anh...

Ông ta hút mẹ té xuống đất, phóng người ra khỏi nhà bằng ngã sau, nhìn trước nhìn sau rồi biến mất. Mẹ không sao thốt nổi nửa lời, hàng nước mắt long lanh, quẹt nhanh. Vội vàng run rẩy quơ hút ống bạc trên bàn cho vào một cái túi nhỏ giấu dưới đáy tủ, sợ lỡ có ai nhìn thấy thì lại mắc họa vào thân.

Tôi ghì cái mền vào lòng, cắn chặt đôi môi cho khỏi bật khóc thành tiếng, hít hít mắt già ng, nằm yên, thầm khấn cầu Trời Phật cho ông ta biến mất khỏi cuộc đời khốn khổ của mẹ con tôi.

Tôi thù ông ta! Phỉ! Chờ mới gần 8 tuổi thôi mà tôi đã có một kẻ thù không đội trời chung!... Là ông già! Đặc biệt vết sẹo dài vết ngang chân mày trái làm ông ta giống như phù thủy, chiếc miệng không ngớt mồm chửi, đánh đập tôi khi ông về thăm nhà.

Tôi không hiểu sao ông ta có thể là cha ruột của tôi!

Ông đưa tiền cho mẹ một mà nạo tiền mẹ đến mười! Nếu mẹ không cắt giũ những đống tiền ấy đi thì sau này ông ta hỏi mà không có thì mẹ sẽ phải bị hành hạ đến chết!

Mẹ một mình nuôi tôi bằng đống lương kham khổ, làm cô giáo cấp 1, và may thêm buổi tối ở nhà.

Những người đến đặt hàng may của mẹ, ai cũng hỏi tôi về cha, tại sao cha không bao giờ có mặt ở nhà. Những lúc như thế tôi lại úp mặt vào lòng mẹ, cảm thấy vừa tội thân, vừa thù hận người đã mang danh hiệu CHA mà không tròn bổn phận với mẹ và tôi!

Mặc dù tuổi còn bé, tôi vẫn biết mẹ phải chịu đựng biết bao khổ sở cực nhọc vì miếng đời. Xã hội còn lạc hậu, nên nếp phong kiến xưa, và vì sự tồn tại của tôi, đứa con không mong muộn!

Tôi không khóc như mẹ, nhưng lì và thù hận ăn sâu trong tim óc non nớt của tôi, tôi nhất quyết phải làm một điều gì đó để cứu cuộc đời cực nhọc của mẹ ra khỏi cái hang hùm ấy.

Một hôm ông ta về nhà trong lúc tôi đang ngồi trước cửa chơi con búp bê bùn sành bên thềm mà mẹ đã lượm từ đống rác cách nhà mười bước khi đi dạy học về. Ông kéo tôi xinh xắn vào nhà:

– Đi tắm và lấy bộ đồ mới mặc vào!

– Đi đâu hỏi cha?

– Mà có quyền lên tiếng hỏi?

Chưa nói hết câu, ông đã sấn lại tát lên má tôi một cái thật đau đớn mà tư tưởng chừng thấy ngàn ngôi sao quay vòng vòng trên đầu. Té thụp xuống đất, tôi thút thít và biết là ông sẽ làm hại tôi:

– Con chờ mẹ vớ rổ mới đi...

– Mà còn treo hũ? Đi ngay với tao! Tao không phải là cha mày sao?

Tôi lấy hết sức bình sinh và tất cả can đảm, hét lên:

– Không! Ông không phải cha tôi! Ông là người ác độc, ông là...

– Bốp! bốp!

Ông ta táng vào đầu tôi, túm tóc vặn ngược ra đằng sau. Hai con mắt đỏ ngầu, cả người ông tỏa ra mùi rượu nồng nặc, ông kéo lật tôi ngược ra sau nhà, hai cánh tay tôi níu ngược lại sau đầu, nướng cho mái tóc như sắp lìa khỏi da đầu. Hai chân tôi cào cào cả bắm vớ lấy những vật còn trong nhà, nhưng vô ích.

Ra đến sau bốp, ông mớ nấp lu nước đầy 2/3, ông bốp xóc tôi lên bốp vào đó một cách gọn lỏn không do dự. Cái nóng đau rất cùng mớ hơi đầu tủa ra đầu cả từ nãy giờ, gặp lu nước lạnh mát bốp thành lành, nhiệt độ trong cơ thể tôi tụt nhanh bốp ngừng, tôi hoàn toàn mất tri giác, toàn thân mềm nhũn.

May là ngay lúc ông vừa bước ra khỏi bốp, thì mẹ tôi vớ đến nhà.

Đầu tiên bà làm là vô bốp mức nước rửa tay chân rồi mới bốp đầu làm bốp. Khi mớ nấp lu nước ra thấy tôi nằm gọn lỏn trong đó, nước lên ngập đầu, tưởng là đã chết, mẹ hết sức bình sinh lật đổ cái lu, vỡ toang tanh, tay chân mẹ bị mảnh sành cửa đến truy rớt nhiều vết thương như máu, và bốp xóc tôi sang nhà hàng xóm cấp cứu. Từ đó tôi và mẹ theo nhau bấn gót, mẹ không dám hũ tôi ra, sợ ông ta sẽ giết hoặc hại đến tôi.

Ông bà ngoại chỉ có mỗi mình mẹ là con gái duy nhất ở Cao Lãnh, gia đình khá giả nên mẹ được đi học trường hoàng cho đến hết lớp 12. Một vụ pháo kích bốp ngừng của Việt Cộng vào nhà dân khoảng năm 1973 đã làm cả xóm sụp đổ hoang tàn, bao người

chết chóc, trong đó có ông bà ngoại! Mẹ được những người dân xung quanh vực dậy, di tản lên Sài Gòn. Mẹ chết ngột ngột hớt hớt hãi chạy theo đoàn người, với hai bàn tay trống, tâm hồn rạn nứt, trái tim đã chết theo cái chết oan khiên của ông bà ngoại dưới đống đổ nát của nhà cửa làng mạc.

Ở Sài Gòn, chính phủ có xây một nơi tập trung khá rộng bằng mái tole cho những người chạy giặc từ quê lên tạm trú. Nơi đây mẹ một thân một mình, không người thân mà chỉ có những người cùng quê làng mà thôi. Mẹ phải bươn chải, phải tự tìm việc làm thêm để nuôi bản thân mình; còn những người khác ít học thì đi bán vé số, lượm ve chai, gánh hàng đi bán...

May là mẹ đã có một số vốn kiến thức thời trung học và ngoại ngữ loại khá nên làm cô giáo dạy toán và ngoại ngữ cho các em nhỏ ở Sài Gòn.

Một buổi chiều đi dạy về tối, một đám côn đồ ra chặn đường, mẹ hét hoảng không biết phải làm sao với ba bốn tên mặt mày hung dữ, mẹ chỉ có tiền bạc gì cho chúng nó, mẹ quỳ xuống van xin chúng đừng động tới mẹ, nhưng chúng chỉ cười hung ác, nhào vô cướp xé mẹ. Mẹ sợ đến ngất lịm trên nền đất bùn sình với bóng đêm ngày càng dầy đặc như đồ che đi cái dã man tàn ác của bọn côn đồ.

Khi chỉ còn áo quần của mẹ vừa vứt ra khỏi người, tiếng cười man rợ của bọn ma cô vang lên thì ngay lúc ấy mẹ thấy một bóng người lao vút vào, con dao nhọn hoắt múa soạt soạt kinh hồn. Có đám nhào vào đánh một người. Người “anh hùng” cứu mẹ bị một vết thương ở mặt, máu ào ạt tuôn ra, ông ta vốn không cảm thấy đau mà cúi người xuống vác mẹ trên vai bằng băng chạy thật mau vào những ngõ tối mà cả bọn lưu manh không biết đường đuổi theo.

Theo lời mẹ kể sau ngày ấy, mẹ ở với con. Con cũng chỉ yêu thương gì mẹ mà chỉ dùng mẹ như một công cụ kiếm tiền của con, một người phục vụ cho con. Đã bao lần mẹ muốn trốn đi nhưng không biết phải đi đâu, sợ ở cái đất Sài Gòn rộng lớn

này mẹ lại bị hại nữa; mẹ như một con cừu non chưa ra đời, không biết phương hướng giữa bầy sói hoang, thà ở lại với tên lưu manh, phục vụ cho hắn còn hơn!

Thời gian trôi qua, hắn biết mẹ là người con gái đáng hoàng, trình trĩnh, hắn là người đàn ông may mắn đầu tiên trong đời mẹ, nên hắn bớt hẳn học và tin tưởng giao tiễn cho mẹ giữ. Hắn không biết nói chuyện nhã nhặn mà chỉ biết la mắng, uống rượu, thô lỗ. Cả đời sống bên cạnh mẹ, nhưng chưa bao giờ hắn có lời nói nhẹ nhàng hay chỉ yêu thương với mẹ cả!

Trên trán hắn có một vết sẹo dài, vết sẹo do lần đánh nhau với bọn lưu manh để cứu mạng mẹ, mỗi lần nhìn thấy vết sẹo ấy, mẹ lại không đành lòng rời xa hắn vì theo mẹ hắn là ân nhân cứu mạng mẹ.

Rồi mẹ mang bầu tôi, hắn đã đánh mẹ một trận như tát, muốn mẹ bỏ cái thai, hắn không muốn có trách nhiệm với con cái, cũng như không muốn nghe tiếng khóc trẻ thơ. Mẹ van xin hắn cho mẹ giữ lại đứa con vô tội trong bụng, mẹ hứa với hắn sẽ không để cho đứa trẻ bật lên tiếng khóc!

Ngày mẹ đi sanh tôi chỉ một thân một mình, khi bỏ tôi vào mẹ cũng cố gắng nuôi tôi bằng dòng sữa mẹ ít ỏi của người.

Tôi là một đứa con gái ngoan ngoãn biết nghe lời mẹ từ khi còn trong bụng. Sợ mẹ bị đòn đau nên tôi chỉ bao giờ khóc cho dù nhieu lúc tè dầm tã, ướt cả lưng mà tôi vẫn cứ nằm yên chơi với ngón tay, bàn chân mình và chờ mẹ rảnh mới đến lau chùi cho. Tôi lớn lên bên cạnh mẹ, chỉ biết một mình mẹ, chưa bao giờ được cái hôn hay vòng tay ôm của cha.

Hắn đi suốt mấy ngày liền là những ngày tôi và mẹ thật hạnh phúc bên nhau. Chúng tôi cười đùa, mẹ dạy tôi học những chữ cái, dạy tôi đi. Khi nghe bên ngoài cánh cửa lách cách mở là mẹ và tôi thật im lặng, tôi sợ đến nỗi phải cúi xuống gầm giường để trốn hắn!

Hắn rất ít khi nào thấy mặt tôi, trừ một hôm hắn vào nhà vào

nà đêm khi tôi và mẹ đang say trong giấc ngủ. Hân nhìn vào trong giường qua chiếc màn mỏng, tôi nằm co quắp bên cạnh mẹ. Thấy lạ, hân vén màn vào trong sát mặt nhìn tôi rồi ra vẻ hài lòng.

Đó là lần đầu tiên mẹ nói hân có vẻ hài lòng khi thấy tôi. Nhưng tôi vẫn tránh hân, im lặng và tự bảo vệ mình như con chim nhút nhát bên cạnh con mãnh thú.

Dòng đời vẫn cứ tuôn chảy, cho đến khi miền Nam bị đổi chủ, ai ai cũng bỏ nhà bỏ cửa chạy hết ra bên tàu, hy sinh tính mạng với biến cố. Cha tôi nhân cơ hội đó vợ vét của cải của những gia đình giàu có, ăn cướp tư trang trong sự sợ hãi của người dân Sài Gòn rồi đem của cải đó về cho mẹ tôi giữ để bán dần đi tiêu xài.

Mẹ tôi khuyên lơn bao nhiêu cũng bị hân đánh cho vài bạt tai và không muốn nghe lời khuyên của mẹ. Hân cứ tiếp tục ăn cướp, ăn cướp đến nỗi tên tuấn của hân bị công an bắt độ mới truy lùng. Hân không dám về nhà thường xuyên nữa. Mà thỉnh thoảng hân lại xuất hiện khi thì trong bếp, lúc thì ở phòng tắm, rồi hiện hiện rồi lại biến.

Lúc này tôi đã lớn gần 8 tuổi, tôi chỉ cầu mong cho hân bị bắt, bị tù một gông, tôi cầu nguyện cho hân sẽ biến mất trên cõi đời này để đừng hành hạ mẹ con tôi nữa.

Tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài, chỉ mới 3 giờ sáng! Giọng nói khe khẽ vọng vào:

– Trùm ơi, Mùi đây! Mẹ của đi!

Mẹ ngẩng bật dậy, bỏ cánh tay của tôi đang vắt ngang bụng mẹ sang một bên. Tôi lại giả ngủ, lặng nghe.

Dì Mùi là người bạn thân nhất của mẹ ở đất Sài Gòn này, hồi xưa cả hai cùng đi học tiểu học, trung học ở Cao Lãnh, hai người gặp lại khi mẹ dọn đến đây, dì Mùi xinh đẹp nhưng vẫn thua sắc đẹp kín đáo, trầm lặng của mẹ.

Dì Mùi và mẹ thắm thì:

Tràm! Ngày mai nghe, nhớ đó... Theo tui tui thì mình mới sống sót làm lại cuộc đời, chứ sống kiểu này tui không yên tâm thấy con nhóc cứ bị nay bùm cái vai, mai tím cái mặt... lỡ sau này lớn lên..., “nó” cũng không tha cho con gái nó nữa thì sao? Tui không tin được hèn! Đi cho hai đứa nhóc có bạn!

– Thiệt ra mình cũng muốn lắm, nhưng sao tôi lo quá! Thật khó tính hệt sức...

– Bà chớ có thôi chọn, hoặc ỉu rít đây, hoặc đi đời... Tui cho bà một đêm nay nữa thôi... Tôi nghiệp con nhóc, bà nhìn nó có được tương lai nọu chôn chân ở đây không? Suy nghĩ đi!

Dì Mùi nói nhanh rồi bỏ vó, mẹ thao thức cả đêm, thôi ngón, thôi dài, cuối cùng mẹ chỉ đem một chiếc túi nhỏ quần áo và một chút tro trên bàn thờ của ông bà được xé vào hai chiếc túi nylon nhỏ chong nước và bọc thêm túi vải bên ngoài.

Thương mẹ quá, đây là sự quyết định thật táo bạo và liên quan đến cả tương lai cuộc sống của hai mẹ con, mẹ làm sao suy nghĩ nổi chỉ trong đêm nay?! Tôi lại cắn chặt chiếc mền, giữ lấy tiếng nấc!

Sau đó mẹ đứng trước bàn thờ Phật, bàn thờ ông bà, có lẽ đây là lần cuối, mẹ khấn thật lâu, lâu đến nỗi tôi ngủ thiếp đi...

Thoáng chốc 20 năm trên đất Canada thanh bình như những giọt mật hạnh phúc mà mẹ con chúng tôi đang khát khao tận hưởng. Tôi đã thật sự trưởng thành, ra trường và làm luật sư cho một văn phòng ở Montreal.

Mẹ chớ còn làm bán thời gian nên có thì giờ nghỉ ngơi và đọc sách báo, không những thế mẹ còn sáng tác văn thơ đóng góp cho các báo Việt trên thế giới mà mẹ tìm thấy website trên net.

Một hôm, lưỡng lự mẹ nói:

– Nó... vì bốt đóc dĩ gặp lại cha thì con có muôn... không?

– Không! Dù có tận thì con cũng không muôn nhìn lại ông ta nữa!... Con không thì nào quên được, xin mẹ đừng hài con điu này!

Ánh mắt mẹ nhìn tôi sâu lơng:

– Con gái! Hãy bỏ qua tờt cũ... dù sao cũng là cha con...

– Nhưng ông ta không muôn có con trên đời này mà!

– Con người sẽ thay đổi ý nghĩ khi ở một hoàn cảnh khác, hãy vì mẹ con nhé!

Dì Dượng Mùi vào ghé thăm chúng tôi với Đan, con trai của vợ chồng dì, hơn tôi 3 tuổi. Anh vừa xong bằng bác sĩ; chúng tôi thân nhau từ thuở nhỏ bên nhà, anh không những là người anh, mà còn là một người bạn tri âm tri kh thật hiếm có!

Anh mới được nhận việc ở một nhà thương lớn. Tôi chịu đựng chai lì từ thuở bé bao nhiêu, thì Đan có một tuổi thơ tuy nghèo nhưng thật trọn vẹn trong tình yêu chan chứa của bố mẹ, trưng thành với một trái tim sơ sàng chia sẻ và giúp đỡ chăm sóc người bệnh thật nhiệt tình!

Anh điện thoại, năn nỉ tôi:

– Dĩ Lan, em... giúp anh đóng vai con gái của bác trai này nhé, bác bị bệnh thật nặng, chắc sẽ không qua khỏi trong nay mai... nguyện vọng của bác chắc muôn được nắm tay con gái của bác là cuối!

– Em có phải là con gái bác đâu!

– Anh bíết!... Người nhà của bác ấy có đăng tin từ mấy tháng nay trên khắp các mặt báo, mà vẫn không tìm ra thân nhân... Anh muôn làm một điều gì đó giúp bác trước khi ra đi! Nên nghĩ đến em!

– Đúng là anh có trái tim nhân hậu của một bác sĩ quá đó!

– Không phải đâu, anh thấy bác lạ lắm, bác có một câu chuyện đời thật đau lòng, bác muốn tạ tội cùng người con gái của bác! Anh không nỡ không giúp... Bác nói sẽ mãi nguyện nhậm mệnh nếu thấy được người con gái ấy.

– Hum... Thôi được rồi, em sẽ đến giúp anh!...

– Cảm ơn em, mình hẹn chút nữa nhé, yêu em!

Đan lúc nào cũng thế! Cuộc đời đối với chàng là những trang cọ tích màu hồng, ở bên chàng ai cũng cảm thấy được yêu thương bao bọc, cớ đối với bệnh nhân, chàng cũng muốn làm kỳ tích cho họ!

Tôi yêu chàng chắc cũng vì điểm đặc biệt này! Chẳng bao lâu chiếc xe tôi đã đậu ngay trước bệnh viện chàng làm việc. Chàng chờ tôi bên ngoài với chiếc blouse trắng, dưới ánh nắng xuân đông đưa cựa tàn cây phong, nụ cười tươi nở trên môi, trông chàng thật trong sáng và đẹp; chàng hôn nhẹ lên trán tôi:

– Cảm ơn em đã đến! Em nhớ đóng cho nhập vai nhé, trấn tĩnh bác để giúp bác ra đi nhẹ nhàng...

Tôi thấy trong ánh mắt chàng, niềm lo lắng và tận tụy vì người bệnh khiến lòng tôi cũng nặng ưu tư; tôi gật đầu, hứa sẽ làm với tất cả trái tim để giúp người sắp lìa đời...

Chúng tôi vừa bước vào, cớ gia đình người bệnh đặt ra hai bên, một người đàn ông gầy yếu, nhợt bé xanh xao nằm quỳ lại, hai mắt nhắm nghiền, miệng há ra, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn...

Tôi tiến đến, lòng xao động, cảm tay bác và vén những làn tóc đượm mồ hôi trên trán sang một bên, nhìn kỹ khuôn mặt... Vết sẹo! Vết sẹo dài trên chân mày trái hiện rõ nét...

Vết sẹo! Trái tim như ngừng đập, tôi nghẹt thở! Tay chân bần rần!

Tôi bật dậy, quay đầu bước ra, Đan chặn tôi lại:

– Em có sao không? Sao mặt xanh vậy?

– Không! Không! Đây không phải sự thật! tôi... không muốn giúp người này đâu! Không! không...

Cái trái tim nhức buốt! Cái tuổi thơ không khi nào hiện về...

Kẻ thù duy nhất của tôi!... Đang nằm trước mặt tôi, thoi thóp! Chẳng lẽ nào lại là ông ta sao?! Người đã tàn nhẫn đầy đọa mẹ tôi cả đời người! Nhịn tâm giết chết cái tuổi thơ của con gái ông ta! Tôi đã thề với lòng sẽ không nhìn lại ông ta nữa mà!

Tôi bật dậy muốn chạy ra khỏi phòng...

... Lời mẹ bên tai, hãy bỏ qua lòng thù hận... Tôi muốn chạy thật xa khỏi đây...

Nhưng, ông ta đang hấp hối... Tôi không nỡ. Quay lại! Lòng trắc ẩn.

Ngồi xuống bên giường, khuôn mặt ông lúc này quằn quại nhăn nhó đau đớn, không còn sức rên rở nữa, như đang bị trừng phạt, trơ nghiệp. Tôi nắm lấy bàn tay chai đá, hằn những lần gân xanh, vuốt trán, mỗi cái chạm vào da thịt ông, tôi thấy cả dòng máu hồi sinh đang chảy trong tôi, một huyết thống thật thân yêu khó tụt vào giờ phút cuối của đời người, thật chan chứa không sao kể xiết.

Tôi cúi xuống, lần đầu tiên tôi hôn lên tay, hôn lên trán ông một cách thật trêu mơn, chân thành như chính con gái ruột nhận lại người cha lâu đời của mình vậy!

Tất cả sự thù hận chết chứa trong tim từ bao năm nay bỗng tan chảy thành hai dòng lệ nóng hổi, dãn dập tuôn tràn:

– Cha ơi! Cha... Đừng bỏ con!

Người bệnh bỗng mở mắt ra! Nhìn sống tôi, thật lâu, đến nỗi

tôi tưởng như hàng thỏ k. Cuối cùng, ông ôm chặt tôi, nín vào lòng:

– Ôi con gái... Con gái của tôi đây rồi... Cảm ơn Trời Phật!... Hãy tha lỗi cho cha con gái nhé! Tha lỗi cho cha! Cha thật đáng chết! Thật... đáng chết!...

Bóng mẹ gục đầu sùi bên ngoài cửa...

Thì ra chính mẹ đã nhờ Đan chuyển lời đến tôi, để gửi tạ mọi khúc mắc u buồn trong tôi và người đàn ông mà tôi gọi bằng... CHA.

Sốị Ngọc

17 tháng 9, 2023

**VTLV-CHÚC MỪNG 3 THÀNH VIÊN
“SONG TỊCH” – VTLV & CÔ GÁI
VIỆT – Thởng Giỏi Việt V
Nước Mỹ Việt Báo California:
SỐỊ NGỌC (NGỌC HUYỀN), MINH
THÚY, và KIM LOAN.**

Hình trên từ trái qua:

1- **Giới Đặc Biệt Sĩ Ngọc** – tức Ngọc Huyền từ *Canada*. Ghi chú: Vì Sĩ Ngọc không qua Mỹ kịp lãnh giải, phải nhờ người lãnh thay, nên VTLV mạn phép thêm hình Sĩ Ngọc vào hình này cho

“đội bộ” trình làng để mọi người trong nhà VTLV biết mặt- mong tác giả Sỏi Ngọc cảm thông. Đặc biệt hơn nữa: Tác Giả Ngọc Huyền từng Từng GIẢI QUÂN QUÂN VTLV- Từng có 3 giải NHẤT, NHÌ, BA Trong các cuộc thi VTLV thời anh Chinh Nguyên và Bác Giao Cho làm Giám Khảo. Anh Chinh Nguyên KHI CÒN SINH TIỀN rất quý mến Ngọc Huyền – Sỏi Ngọc.

2- Giải Chung Kết – Vinh danh tác giả & Tác phẩm: Minh Thúy - Thành Nội Bắc Cali

3- Giải Vinh Danh Tác Phẩm: Kim Loan Canada.

VTLV CHÚC MỪNG

CHÚC MỪNG BA CÔ GÁI VIỆT TRONG VTLV THƯỜNG GIẢI VIỆT VỞ NƯỚC MỸ.

CHÚC MỪNG từng giải, tam nương nương!

Kiệt nữ “Hai Nhà” tiếng bốn phương

MINH THÚY văn bài vừa... cán cột

KIM LOAN bút pháp mới...thăng đường

NGỌC HUYỀN tác giả nơi nơi biết

Ba vị tân khoa chẵn chẵn tường

LẠC VIỆT VĂN THƠ + CÔ GÁI VIỆT!

Mau mau mở tiệc! Mời cô nương!

Phương Hoa – VTLV – DEC 1, 2025

Cựu tác Gi¶ Phương Hoa Trao Gi¶i Đặc Biệt Cho Người Đại Diện Tác Gi¶ S¶i Ngọc.

Tạm thời đăng được nhiều hình đây thôi, vì file hình lớn quá không up lên được nhi. u

Link bài Viết Thơng Giĩi cĩa Sĩi Ngọc:

<https://vnm.vietbao.com/p247750a247842/cay-nghiet>

Link Bài Viết Thơng Giĩi cĩa Minh Thũy:

<https://vnm.vietbao.com/p247874a248039/man-suong-dem>

<https://vnm.vietbao.com/p247874a248014/di-qua-mien-qua-khu>

Bài Viết Thơng Giĩi cĩa Kim Loan:

<https://vnm.vietbao.com/p247874a248027/ngan-loi-ta-on>

<https://vnm.vietbao.com/a247923/tu-thang-tu-den-den-my-quoc>

**TRUYỆN NGẮN Cĩa Cô Gái Việt
SĨI NGỌC: Hoàng Hôn Còn Sốt
Lại**

Hoàng Hôn Còn Sót Lại – Sương Ngọc

Ông ta dí một xấp bạc trước mặt mẹ, hai hàm răng nghiến chặt, lăm lăm con dao nhọn hoắt:

– Đám xem có đủ cho cô xài không?... Nếu thầy đủ rồi thì từ đây hãy về nhà đi, tôi không muốn tôi bị truy ra tung tích từ cô!... Cô thật là cái nợ lớn cho tôi đó, biến đi! Bớt bớt mọi công việc ba xu đi!

–

– Còn không hiểu nữa sao mà ngược cặp mắt già nai lên nhìn nữa! Từ giờ trở đi nếu chúng nó lòng ra tôi... Cô và con bé đừng trách tôi!... Thật phí quá!

– Khoan! Anh à... Anh...

Ông ta hút mẹ té xuống đất, phóng người ra khỏi nhà bằng ngã sau, nhìn trước nhìn sau rồi biến mất. Mẹ không sao thật nhỉ

nào lời, hàng nước mắt long lanh, quệt nhanh. Vội vàng run run quơ hớt đống bạc trên bàn cho vào một cái túi nhỏ giấu dưới đáy tủ, sợ lỡ có ai nhìn thấy thì lại mắc họa vào thân.

Tôi ghì cái mũn vào lòng, cắn chặt đôi môi cho khỏi bật khóc thành tiếng, hít hít mấy cái ngửi, nằm yên, thầm khấn cầu Trời Phật cho ông ta biến mất khỏi cuộc đời khiến cho mẹ con tôi.

Tôi thù ông ta! Phái! Chả mới gần 8 tuổi thôi mà tôi đã có một kẻ thù không đội trời chung!... Là ông ấy! Đặc biệt vết sẹo dài vết ngang chân mày trái làm ông ta giống như phù thủy, chiếc miệng không ngớt mồm chửi, đánh đập tôi khi ông về thăm nhà.

Tôi không hiểu sao ông ta có thể là cha ruột của tôi!

Ông đưa tiền cho mẹ một mà nạo tiền mẹ đến mười! Nếu mẹ không cắt giấu những đống tiền ấy đi thì sau này ông ta hối mà không có thì mẹ sẽ phải bị hành hạ đến chết!

Mẹ một mình nuôi tôi bằng đồng lương kham khổ, làm cô giáo cấp 1, và may thêm buổi tối ở nhà.

Những người đến đặt hàng may của mẹ, ai cũng hối tôi về cha, tại sao cha không bao giờ có mặt ở nhà. Những lúc như thế tôi lại úp mặt vào lòng mẹ, cảm thấy vừa tội thân, vừa thù hận người đã mang danh hiệu CHA mà không tròn bổn phận với mẹ và tôi!

Mặc dù tuổi còn bé, tôi vẫn biết mẹ phải chịu đựng biết bao khổ cực nhọc vì miếng đời. Xã hội còn lạc hậu, nên nếp phong kiến xưa, và vì sự tồn tại của tôi, đứa con không mong muốn!

Tôi không khóc như mẹ, nhưng lì và thù hận ăn sâu trong tim óc non nớt của tôi, tôi nhất quyết phải làm một điều gì đó để cứu cuộc đời cực nhọc của mẹ ra khỏi cái hang hùm ấy.

Một hôm ông ta về nhà trong lúc tôi đang ngồi trước cửa chơi

con búp bê bùn sinh b^{ên} th^u mà mẹ đã lượm từ đ^{ang} rác cách nhà m^{ấy} mươi bước khi đi dạy học v^à. Ông kéo tôi x^{anh} xệch vào nhà:

– Đi t^{ìm} và l^{ấy} bộ đ^ồ mới mặc vào!

– Đi đâu h^à cha?

– Mà có quy^{ên} lên ti^{ếng} h^à?

Chưa nói h^{ết} câu, ông đã s^{ấn} lại tát lên má tôi một cái thật đau đ^{ang} mà tư^{ng} chừng th^{ấy} ngàn ngôi sao quay vòng vòng trên đ^{ầu}. Té thụp xu^{ống} đ^{ất}, tôi thút thít và bi^{ết} là ông sẽ làm hại tôi:

– Con chờ mẹ v^à r^{ời} mới đi...

– Mà còn tr^ở treo h^à? Đi ngay với tao! Tao không ph^{ải} là cha mà sao?

Tôi l^{ấy} h^{ết} sức bình sinh và t^{ất} c^ả can đ^{ảm}, hét lên:

– Không! Ông không ph^{ải} cha tôi! Ông là người ác độc, ông là...

– B^{ốp}! b^{ốp}!

Ông ta táng vào đ^{ầu} tôi, túm tóc vặn ngược ra đằng sau. Hai con m^{ắt} đ^{ang} ng^ủ, c^ả người ông t^ả ra mùi rượu n^{ặng} nặc, ông kéo l^{ật} tôi ngược ra sau nhà, hai cánh tay tôi níu ngược lại sau đ^{ầu}, nung cho mái tóc như s^{ập} lìa kh^{ỏi} da đ^{ầu}. Hai chân tôi cào c^{ào} c^ả bám víu l^{ấy} những vật c^{òn} trong nhà, nhưng vô ích.

Ra đ^{ến} sau b^{ốp}, ông m^ở n^{ấp} lu nước đ^{ầy} 2/3, ông b^ỏ x^{úc} tôi lên b^ỏ vào đó một cách gọn l^ẹn không do dự. Cái nóng đau rát cùng m^ồ hôi đ^{ang} túa ra đ^{ầu} c^ả từ n^{ãy} giờ, gặp lu nước lạnh mát b^{ật} thành lành, nhiệt độ trong cơ th^ể tôi tụt nhanh b^{ật} ngờ, tôi hoàn toàn m^{ất} tri giác, toàn thân m^{ềm} nhũn.

May là ngay lúc ông vừa bước ra kh^{ỏi} b^{ốp}, thì mẹ tôi v^{ào} đ^{ến} nhà.

Điêu đầu tiên bà làm là vô bốp mức nước rửa tay chân rồi mới bịt đầu làm bốp. Khi mồm nấp lu nước ra thây tôi nằm gọn lộn trong đó, nước lên ngập đầu, tưởng là đã chết, mẹ hít sức bình sinh lật đật cái lu, vỡ toang tành, tay chân mẹ bị mảnh sành cửa lu cửa đập trầy rớt nhiều vết thương như máu, và bốp xốc tôi sang nhà hàng xóm cấp cứu. Từ đó tôi và mẹ theo nhau bấn gót, mẹ không dám hở tôi ra, sợ ông ta sẽ giết hoặc hại đến tôi.

Ông bà ngoại chỉ có mỗi mình mẹ là con gái duy nhất ở Cao Lãnh, gia đình khá giả nên mẹ được đi học trường hoàng cho đến hết lớp 12. Một vụ pháo kích bịt ngõ cửa Việt Cộng vào nhà dân khoảng năm 1973 đã làm cửa xóm sụp đổ hoang tàn, bao người chết chóc, trong đó có ông bà ngoại! Mẹ được những người dân xung quanh vực dậy, di tản lên Sài Gòn. Mẹ chỉ biết hét hơ hét hời chạy theo đoàn người, với hai bàn tay trống, tâm hồn rạn nứt, trái tim đã chết theo cái chết oan khiên của ông bà ngoại dưới đống đổ nát cửa nhà cửa làng mạc.

Ở Sài Gòn, chính phủ có xây một nơi tập trung khá rộng bằng mái tole cho những người chạy giặc từ quê lên tạm trú. Nơi đây mẹ một thân một mình, không người thân mà chỉ có những người cùng quê làng mà thôi. Mẹ phải bươn chải, phải tự tìm việc làm thêm để nuôi bản thân mình; còn những người khác ít học thì đi bán vé số, lượm ve chai, gánh hàng đi bán...

May là mẹ đã có một số vốn kiến thức thời trung học và ngoại ngữ loại khá nên làm cô giáo dạy toán và ngoại ngữ cho các em nhỏ ở Sài Gòn.

Một buổi chiều đi dạy về tối, một đám côn đồ ra chặn đường, mẹ hít hoảng không biết phải làm sao với ba bản tên mặt mày hung dữ, mẹ chỉ có tiển bạc gì cho chúng cõ, mẹ quỳ xuống van xin chúng đừng động tới mẹ, nhưng chúng chỉ cười hung ác, nhào vô cõu xé mẹ. Mẹ sợ đến ngất lịm trên nền đất bùn sinh với bóng đêm ngày càng dầy đặc như đồ che đi cái dã man tàn ác của bọn côn đồ.

Khi chỉ c áo nh c a mẹ vừa rút ra khỏi người, tiếng cười man rợ c a bọn ma cô vang lên thì ngay lúc y mẹ thấy một bóng người lao vút vào, con dao nhọn hoắt múa soạt soạt kinh h n. C đấm nhào vào đánh một người. Người “anh hùng” cứu mẹ bị một vết thương ặt, máu ào ạt tuôn ra, ông ta v n không c m thấy đau mà cúi người xu ng vác mẹ trên vai bằng bằng chạy thật mau vào những ngõ t i mà c bọn lưu manh không biết đường đu i theo.

Theo lời mẹ k sau ngày y, mẹ với h n. H n cũng ch yêu thương gì mẹ mà ch dùng mẹ như một công cụ ki m ti n c a h n, một người phục vụ cho h n. Đã bao l n mẹ mu n tr n đi nhưng không biết ph i đi đâu, sợ cái đ t Sài Gòn rộng lớn này mẹ lại bị hại nữa; mẹ như một con cừu non chưa ra đời, không biết phương hướng giữa b y sói hoang, thà lại với tên lưu manh, phục vụ cho h n còn hơn!

Thời gian trôi qua, h n biết mẹ là người con gái đàn ông, trình tr ng, h n là người đàn ông may m n đ u tiên trong đời mẹ, nên h n bớt hẳn học và tin t ng giao ti n cho mẹ giữ. H n không biết nói chuyện nhã nhặn mà ch biết la m ng, u ng rượu, thô l . C đời s ng bên cạnh mẹ, nhưng chưa bao giờ h n có lời nói nhẹ nhàng hay c ch yêu thương với mẹ c !

Trên trán h n có một vết sẹo dài, vết sẹo do l n đánh nhau với bọn lưu manh đ cứu mạng mẹ, m i l n nhìn thấy vết sẹo y, mẹ lại không đành lòng rời xa h n vì theo mẹ h n là ân nhân cứu mạng mẹ.

R i mẹ mang b u tôi, h n đã đánh mẹ một trận như t , mu n mẹ b cái thai, h n không mu n có trách nhiệm với con cái, cũng như không mu n nghe tiếng khóc tr th o. Mẹ van xin h n cho mẹ giữ lại đứa con vô tội trong bụng, mẹ hứa với h n sẽ không đ cho đứa tr b t lên tiếng khóc!

Ngày mẹ đi sanh tôi ch một thân một mình, khi b tôi v mẹ cũng c g ng nuôi tôi bằng dòng sữa mẹ ít i c a người.

Tôi là một đứa con gái ngoan ngoãn biết nghe lời mẹ từ khi

còn trong bụng. Sợ mẹ bị đòn đau nên tôi ch~ bao giờ khóc cho dù nh~u lúc tè đ~y tã, ước c~ lưng mà tôi v~n cứ nằm yên chơi với ngón tay, bàn chân mình và chờ mẹ r~nh mới đ~n lau chùi cho. Tôi lớn lên bên cạnh mẹ, ch~ bi~t một mình mẹ, chưa bao giờ được cái hôn hay vòng tay ôm c~a cha.

H~n đi su~t m~y ngày li~n là những ngày tôi và mẹ thật hạnh phúc bên nhau. Chúng tôi cười đùa, mẹ dạy tôi học những chữ cái, dạy tôi đ~m. Khi nghe bên ngoài cánh c~a lách cách m~ là mẹ và tôi thật im lặng, tôi sợ đ~n n~i ph~i chui xu~ng g~m giường đ~ tr~n h~n!

H~n r~t ít khi nào th~y mặt tôi, trừ một hôm h~n v~ nhà vào n~a đêm khi tôi và mẹ đang say trong gi~c ng~. H~n nhìn vào trong giường qua chi~c màn m~ng, tôi nằm co qu~p bên cạnh mẹ. Th~y lạ, h~n vén màn vào trong sát mặt nhìn tôi r~i ra v~ hài lòng.

Đó là l~n đ~u tiên mẹ nói h~n có v~ hài lòng khi th~y tôi. Nhưng tôi v~n tránh h~n, im lặng và tự b~o vệ mình như con chim nh~ s~ng bên cạnh con mãnh thú.

Dòng đời v~n cứ tuôn ch~y, cho đ~n khi mi~n Nam bị đ~i ch~, ai ai cũng b~ nhà b~ c~a chạy h~t ra b~n tàu, hy sinh thí mạng với bi~n c~. Cha tôi nhân cơ hội đó vợ vết c~a c~i c~a những gia đình giàu có, ăn c~p tư trang trong sự sợ h~ c~a người dân Sài Gòn r~i đem c~a c~i đó v~ cho mẹ tôi giữ đ~ bán đ~n đi tiêu xài.

Mẹ tôi khuyên lơn bao nhiêu cũng bị h~n đánh cho vài bạt tai và không mu~n nghe lời khuyên c~a mẹ. H~n cứ ti~p tục ăn c~p, ăn cướp đ~n n~i tên tu~i c~a h~n bị công an ~ ch~ độ mới truy lùng. H~n không dám v~ nhà thường xuyên nữa. Mà th~nh tho~ng h~n lại xu~t hiện khi thì trong b~p, lúc thì ~ phòng t~m, ~n ~n hiện hiện r~i lại bi~n.

Lúc ~y tôi đã lớn g~n 8 tu~i, tôi ch~ c~u mong cho h~n bị b~t, bị ~ tù một gông, tôi c~u nguyện cho h~n sẽ bi~t m~t trên cõi đời này đ~ đừng hành hạ mẹ con tôi nữa.

Tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài, ch^o mới 3 giờ sáng! Giọng nói khe khẽ vọng vào:

– Tr^um ơi, Mùi đây! M^o cửa đi!

M^o ng^h bật dậy, b^o cánh tay cửa tôi đang v^ot ngang bụng m^o sang một bên. Tôi lại gi^o ng^h, l^ong nghe.

Dì Mùi là người bạn thân nh^ot cửa m^o ở đ^ot Sài Gòn này, h^oi xưa cửa hai cùng đi học ti^ou học, trung học ở Cao Lãnh, hai người gặp lại khi m^o dọn đ^on đây, dì Mùi xinh đẹp nhưng v^on thua s^oc đẹp kín đáo, tr^om l^ong cửa m^o.

Dì Mùi và m^o th^om th^o:

Tr^um! Ngày mai nghe, nhớ đ^o... Theo tui tui thì mình mới s^ong sót làm lại cuộc đ^oi, chứ s^ong ki^ou này tui không yên tâm th^oy con nh^o cứ bị nay b^om cái vai, mai tím cái mặt... l^o sau này lớn lên..., “nó” cũng không tha cho con gái nó nữa thì sao? Tui không tin đ^o được h^on! Đi cho hai đ^ou nh^o có bạn!

– Thi^ot ra mình cũng mu^on l^om, nhưng sao tôi lo quá! Thật khó tính h^ot sức...

– Bà ch^o có th^o chọn, hoặc ở ri^ot đây, hoặc đ^oi đ^oi... Tui cho bà một đ^om nay nữa thôi... T^oi nghiệp con nh^o, bà nhìn nó có đ^o được tương lai n^ou ch^on chân ở đây không? Suy nghĩ đi!

Dì Mùi nói nhanh r^oi b^o v^o, m^o thao thức cửa đ^om, th^o ng^h, th^o dài, cu^oi cùng m^o ch^o đ^om một chi^oc túi nh^o qu^on áo và một chút tro trên bàn thờ cửa ông bà đ^o được x^o vào hai chi^oc túi nylon nh^o ch^ong nước và bọc thêm túi v^oi bên ngoài.

Thương m^o quá, đây là sự quy^ot định thật táo bạo và liên quan đ^on cửa tương lai cuộc s^ong cửa hai m^o con, m^o làm sao suy nghĩ n^oi ch^o trong đ^om nay?! Tôi lại c^on chặt chi^oc m^on, gi^ou ti^ong n^oc!

Sau đ^o m^o đ^ong trước bàn thờ Ph^ot, bàn thờ ông bà, có lẽ đây là l^on cu^oi, m^o kh^on thật lâu, lâu đ^on n^oi tôi ng^h thi^op đi...

Thoáng chốc 20 năm trên đất Canada thanh bình như những giọt mật hạnh phúc mà mẹ con chúng tôi đang khát khao tận hưởng. Tôi đã thật sự trưởng thành, ra trường và làm luật sư cho một văn phòng ở Montreal.

Mẹ chỉ còn làm bán thời gian nên có thì giờ nghỉ ngơi và đọc sách báo, không những thế mẹ còn sáng tác văn thơ đóng góp cho các báo Việt trên thế giới mà mẹ tìm thấy website trên net.

Một hôm, lưỡng lự mẹ nói:

– Này... vì bố đã đi gặp lại cha thì con có muốn không?

– Không! Dù có tận thế con cũng không muốn nhìn lại ông ta nữa!... Con không thể nào quên được, xin mẹ đừng hỏi con đi này!

Ánh mắt mẹ nhìn tôi sâu lắng:

– Con gái! Hãy bỏ qua tất cả... dù sao cũng là cha con...

– Nhưng ông ta không muốn có con trên đời này mà!

– Con người sẽ thay đổi ý nghĩ khi ở một hoàn cảnh khác, hãy vì mẹ con nhé!

Dì Dượng Mùi vốn ghé thăm chúng tôi với Đan, con trai của vợ chồng dì, hơn tôi 3 tuổi. Anh vừa xong bằng bác sĩ; chúng tôi thân nhau từ thuở nhỏ bên nhà, anh không những là người anh, mà còn là một người bạn tri âm tri kỷ thật hiếm có!

Anh mới được nhận việc ở một nhà thương lớn. Tôi chịu đựng chai lì từ thuở bé bao nhiêu, thì Đan có một tuổi thơ tuy nghèo nhưng thật trọn vẹn trong tình yêu chan chứa của bố mẹ, trưởng thành với một trái tim sẵn sàng chia sẻ và giúp đỡ chăm sóc người bệnh thật nhiệt tình!

Anh điện thoại, năn nỉ tôi:

– Dĩ Lan, em... giúp anh đóng vai con gái của bác trai này nhé,

bác bị bệnh thật nặng, chắc sẽ không qua khỏi trong nay mai... nguyện vọng của bác chỉ muốn được nắm tay con gái của bác lần cuối!

– Em có phải là con gái bác đâu!

– Anh biết!... Người nhà của bác ấy có đăng tin từ mấy tháng nay trên khắp các mặt báo, mà vẫn không tìm ra thân nhân... Anh muốn làm một điều gì đó giúp bác trước khi ra đi! Nên nghĩ đến em!

– Đúng là anh có trái tim nhân hậu của một bác sĩ quá đó!

– Không phải đâu, anh thấy bác lạ lắm, bác có một câu chuyện đời thật đau lòng, bác muốn tạ tội cùng người con gái của bác! Anh không nỡ không giúp... Bác nói sẽ mãi nguyện nhậm mệnh nếu thấy được người con gái ấy.

– Hum... Thôi được rồi, em sẽ đến giúp anh!...

– Cảm ơn em, mình hẹn chút nữa nhé, yêu em!

Đan lúc nào cũng thế! Cuộc đời đối với chàng là những trang cần tích màu hồng, ở bên chàng ai cũng cảm thấy được yêu thương bao bọc, cần đối với bệnh nhân, chàng cũng muốn làm kỳ tích cho họ!

Tôi yêu chàng chắc cũng vì điểm đặc biệt này! Chẳng bao lâu chiếc xe tôi đã đậu ngay trước bệnh viện chàng làm việc. Chàng chờ tôi bên ngoài với chiếc blouse trắng, dưới ánh nắng xuân đang đưa của tàn cây phong, nụ cười tươi nở trên môi, trông chàng thật trong sáng và đẹp; chàng hôn nhẹ lên trán tôi:

– Cảm ơn em đã đến! Em nhớ đóng cho nhập vai nhé, trên tinh bác để giúp bác ra đi nhẹ nhàng...

Tôi thấy trong ánh mắt chàng, niềm lo lắng và tận tụy vì người bệnh khiến lòng tôi cũng nặng ưu tư; tôi gật đầu, hứa sẽ làm với tất cả trái tim để giúp người sắp là đời...

Chúng tôi vừa bước vào, cả gia đình người bệnh dạt ra hai bên, một người đàn ông gầy yếu, nhợt nhạt xanh xao nằm quỳp lại, hai mắt nhắm nghiền, miệng há ra, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn...

Tôi tiến đến, lòng xao động, cầm tay bác và vén những làn tóc đượm mồ hôi trên trán sang một bên, nhìn kỹ khuôn mặt... Vết sẹo! Vết sẹo dài trên chân mày trái hiện rõ nét...

Vết sẹo! Trái tim như ngừng đập, tôi nghẹt thở! Tay chân bần rần!

Tôi bật dậy, quay đầu bước ra, đan chặn tôi lại:

– Em có sao không? Sao mặt xanh vậy?

– Không! Không! Đây không phải sự thật! tôi... không muốn giúp người này đâu! Không! không...

Cả trái tim nhức buốt! Cả tuổi thơ không khi nào hiện về...

Kẻ thù duy nhất của tôi!... Đang nằm trước mặt tôi, thoi thóp! Chẳng lẽ nào lại là ông ta sao?! Người đã tàn nhẫn dày dạn mẹ tôi cả nửa đời người! Nhặt tâm giết chết cả tuổi thơ của con gái ông ta! Tôi đã thề với lòng sẽ không nhìn lại ông ta nữa mà!

Tôi bật dậy muốn chạy ra khỏi phòng...

... Lời mẹ bên tai, hãy bỏ qua lòng thù hận... Tôi muốn chạy thật xa khỏi đây...

Nhưng, ông ta đang hấp hối... Tôi không nỡ. Quay lại! Lòng trắc ẩn.

Ngồi xuống bên giường, khuôn mặt ông lúc này quằn quại nhăn nhó đau đớn, không còn sức rên rĩ nữa, như đang bị trừng phạt, trừng phạt. Tôi nắm lấy bàn tay chai đá, hằn những làn gân xanh, vuốt trán, mỗi cái chạm vào da thịt ông, tôi thấy cả dòng máu hối sinh đang chảy trong tôi, một huyết thống

thật thân yêu khó t^o vào giờ phút cuối c^ua đời người, thật chan chứa không sao k^h xi^ut.

Tôi cúi xuống, l^on đ^uu tiên tôi hôn lên tay, hôn lên trán ông một cách thật tr^uu m^un, chân thành như chính con gái ruột nhận lại người cha lâu đời c^ua mình vậy!

T^ut c^u sự thù hận ch^ut chứa trong tim từ bao năm nay b^ong tan ch^uy thành hai dòng lệ nóng h^oi, d^un dập tuôn tràn:

– Cha ơi! Cha... Đừng b^o con!

Người bệnh b^ong m^u m^ut ra! Nhìn sống tôi, thật lâu, đ^un n^ui tôi tư^ung như hàng th^u k^h. Cuối cùng, ông ôm chặt tôi, n^uu vào lòng:

– Ôi con gái... Con gái c^ua tôi đây r^ui... Cám ơn Trời Phật!... Hãy tha l^oi cho cha con gái nhé! Tha l^oi cho cha! Cha thật đáng ch^ut! Thật... đáng ch^ut!...

Bóng mẹ gục đ^uu sụt sùi bên ngoài c^ua...

Thì ra chính mẹ đã nhờ Đan chuyển lời đ^un tôi, đ^u gi^ui t^ua mọi khúc m^uc u bu^un trong tôi và người đàn ông mà tôi gọi bằng... CHA.

S^oi Ngọc

17 tháng 9, 2023

Truyện Ng^un S^oI NGỌC (Ngọc

Huy n) : Chuyện Tình Không Đoạn Kết & Sinh T  Một K p Người.

Lời từ Ban Biên Tập: Tác giả S I NG C (NG C HUY N) là một thành viên lâu năm của VTLV. Cô từng th ng gi i V N VTLV. Những truyện ngắn c a S i Ngọc được đọc gi  khắp nơi yêu m n và chuy n đi chia s . Hôm nay VTLV xin giới thiệu 2 truyện ngắn rất hay của tác giả.

Chuyện Tình Không Đoạn Kết – S i Ngọc

Nhìn các con tôi được sanh ra và lớn lên   đ t nước thứ hai đã xong đại học, c  ngày bốn ba, ban ngày đi làm, chỉ u v  làm cơm nước lo gia đình con cái, t i lại l y thêm course đ  kiến thức được luôn cập nhật, làm tôi chạnh nghĩ đến cuộc đời mình đã từng như th  trong suốt mấy chục năm qua.

Mới đó, một chớp mắt đã 40 năm   xứ người mà tôi c m thấy thân quen hơn quê hương thứ nhất nơi ch n nhau c t r n; 40 năm chưa một lần tôi quay trở v  thăm nơi  y, vì ba tôi, chú tôi, những người anh và các bạn tôi một thời s ng   chính nơi mình được sanh ra, đã bị b t b , tù đ y mà không bi t vì tội tình gì! Nay k  ch t, người thành ph  nhân...

Tuy nhiên, n n văn hóa Việt và truy n th ng đạo đức đẹp đ  Á Ðông v n mãi ch y trong huyết qu n của tôi.

Một cuộc tình không đoạn kết mãi mãi ghi d u  n trong trái tim tôi, đã ch n vùi tận sâu trong lòng, hôm nay b ng hiện v :

Tôi b t đ u làm ngân hàng Montreal   tuổi 26 khi vừa ra trường 1990.

Tôi nhớ ngày đầu tiên, họ d t tôi vòng quanh xu ng basement c a một tòa nhà hai t ng thật to và b  th , l i vào là một

sành rộng, sàn làm bằng ceramic trắng bóng loáng, soi thấy còng bóng dáng người. Bên trái sảnh là một giàn sáu còng tellers tiếp khách, rút và bòn tỉn vào còng, cuối gian phòng còng thư ký ngời cho bòn kỳ câu hỏi nào còng khách.

Công việc còng tôi là xòn những tòn séc còng khách hàng theo thứ tự còng sảnh tài khoòn, thuòn òy, chưa có máy móc nên tòn còng phải xòn bằng tay, chòn ngời xòn chi phiếuu theo thứ tự thôi, còng đòn ba người vì còng ngàn tòn, kòn đòn phải dò trên hồ sơ nhận từ head office mòi sáng, chi phiếuu nào bòn buộc hai chữ ký vì tài khoòn hai người đứng tên, hoặc account nào bị vòn đòn, phải đem tòn séc đó so sánh với chữ ký trên hồ sơ chính lòn đòn mòi tài khoòn...

Những công việc này kéo dài hơn nửa ngày; sau đó chúng tôi mới ngời vào máy bòn những tài khoòn đòn rút tỉn từ những tờ chi phiếuu đó. Việc này tuy là thòn nhòn, nhưng đòi hỏi ròn nhiều sự tập trung chú ý, vì nửa bòn vào máy lòn một con sảnh thì Nợ và Có sẽ không cân bằng, phải mòn ròn nhiều thì giờ đòn coi lại từng cái check với từng con sảnh đã bòn vào máy.

Nhóm chúng tôi gòn 6 người, ba người xòn chi phiếuu, hai người bòn máy, một người chạy việc phụ bên ngoài như coi hồ sơ, dò chữ ký... và xoay tua vào mòi hai ngày.

Tôi học việc ròn nhanh, hòa đòn với mọi người; làm được hai năm thì tôi nghòn một năm sanh con, ròn tròn lại làm việc. Vì công việc đã quá quen đòn thuộc lòng, tôi định bụng sẽ thi lên một chức vụ mới.

Giờ cơm trưa được một tỉnng, còng đám ngời quây lại với nhau ăn uònng, đĩa nào cũng đem bánh mì sandwiches với trứng hay jam, chòn mòi mình tôi thường đem bún với thịt và rau đòn ăn cho nhẹ bụng, khi hâm lên mùi thịt xào hành tòn bay khắp bòn. Từ đó ai cũng đòn ý đòn tôi, và cũng chòn có mòi mình tôi là người Á Châu làm việc trong ngân hàng giữa những người tóc vàng và nâu. Chúng tôi nói chuyện với nhau thật

rôm rộ, ai cũng kìa hoàn cảnh gia đình mình ra sao, rồi chia ăn uống đồ ăn của nhau, nhất là món ăn của tôi ai cũng muốn thưởng!

Thói quen của những người Tây phương là chĩa rĩa bát vào cuối ngày, khi bận rộn chén đĩa, chứ không như người Á Đông, rĩa ngay và úp chén cho sạch sẽ. Bữa trưa hôm đó, chén bát bày bừa, tôi thấy khó chịu nên tự ý đi rĩa đồ có cái sạch cho tiếp sau vào ăn, từ một giờ đến hai giờ trưa thường là những cấp bậc cao như cấp viên, chuyên viên, giám đốc... Phấn lớn hôm nào cũng chĩa một mình tôi đứng rĩa bát và xếp vào tủ thật ngăn nắp vì như đã nói ở trên tôi làm việc rất nhanh vì thạo việc nên không cần nhiều thì giờ lắm.

Hôm nay vì chén bát hơi nhiều, tôi rĩa mãi vẫn chưa hết, cho đến hơn một giờ, tôi nghe tiếng nói trầm trầm của người đàn ông vang lên sau lưng:

-Cô Lily siêng năng quá!

Tôi quay lại bắt gặp Martin, giám đốc phân khoa cấp viên, tôi mỉm cười chào :

-Chào anh, anh khỏe chứ?

Martin đứng bên cạnh tôi, tay cầm hộp cơm đem từ nhà, định hâm lại:

-Mình làm cùng một nhà băng, mà chúng bao giờ có thì giờ nói chuyện với nhau, lâu lâu gặp nhau ngoài cửa hoặc vào những buổi họp, tôi chỉ biết nhóm các cô làm việc rất tốt, cho chúng tôi một hậu thuẫn rất đáng lực, nhờ nhóm làm việc cẩn thận nên khách tôi rất hài lòng, gởi lời khen đến các cô đấy.

-Anh đã quá khen thôi; chúng tôi chỉ làm việc theo yêu cầu của khách hàng, khi làm việc phải rất thận trọng, kỹ lưỡng, cũng muốn ngân hàng mãi giữ vị trí số một của Montreal chứ.... Về lại công việc này tôi đã làm được ba năm nay rồi,

nên rút rành, đến thuộc luôn những tên của khách “xộp”.

-Hôm nay tôi mới có cơ hội gặp cô để nói tiếng cảm ơn... và đến cả nhóm cô luôn.

-Chúng tôi thường xuyên làm việc dưới basement nên chỉ biết các vị giám đốc, các vị ... trên list tên của sếp, chưa bao giờ được gặp trực tiếp và nói chuyện như vậy... Hôm nay vì phải ra đình chén này nên mới có dịp gặp anh!

-Oh mà sao không có ai giúp... em ra hết vậy? họ ăn xong là bỏ đi hết như vậy sao?...thật bậy quá!

Anh ta lục lọi xung quanh chỉ tôi đứng, lôi ra một cặp găng khác, đeo vào tay và cùng giúp ra với tôi. Tôi vội vàng xô nhẹ anh ta ra, nói:

-Anh hãy đi ăn cơm trưa đi, không đói hay sao mà đứng ra chén chứ?... Coi chừng xù vì cái bụng rỗng đấy!

Chàng cười vui, để lộ hàm răng trắng đều:

-Tôi cũng muốn được hàn huyên với em một chút đó mà, chén không còn nhiều nữa, hai người ra sẽ mau hết thôi.

Lần đó tôi mới biết người ta thường nói đàn ông tây phương ga-lăng quật là không sai. Martin vừa ra chén, rồi lau và xếp vào túi rút nhanh và thành thạo, còn khoe thành tích :

-Hồi tôi học trung học, đã từng đi làm ở những restaurant rồi nhé, từng khiêng để ăn, lấy menu, và ra bát rút rành, đừng chê tôi đấy!

-Tôi đâu có dám chê, mà ngược lại, phục anh quá, thấy anh ra là biết người có kinh nghiệm rồi, không có anh giúp thì chắc tôi phải đứng đây thêm nửa tiếng nữa đấy...Lại trở giờ làm việc!

-Hôm nay nhóm em có nhiều công việc không?

-Cũng không nhiều lắm, chúng tôi rút quen và thạo việc nên

cũng không bận lắm.

-...Ah mà em đã làm công việc này bao lâu rồi nhỉ? Nếu hơn hai năm rồi thì nên đổi việc đi!...Có thích công việc đầu tư không? ...Nói chuyện với khách, công việc họ đầu tư vào loại nào...Em hãy gửi resume cho tôi, phân khoa chúng tôi đang cần người đó!

Chàng như đọc được ý định của tôi.

-Chắc hẳn là tôi thích đổi việc rồi, mà ...có nhiều người thi vào công việc này không?

-Khoảng vài người thôi, em cũng rất có cơ hội mà, đừng sợ nhé, hãy tự tin chứ!

Tôi nhìn thẳng vào cặp mắt Martin, giữa bóng tối của gian bếp, cặp mắt trong xanh lơ của anh ta thật sáng và đầy cảm tình, cho tôi thêm sự tự tin, chàng lặp lại :

-Đừng lo, làm việc với tôi em sẽ tràn đầy năng lượng mỗi ngày...

Martin đã hỏi về cách làm việc của tôi rất nhiều qua giám đốc trực tiếp, nghiên cứu resume, nói chuyện với bà giám đốc nhân sự, ai cũng nói tôi rất chăm chỉ, có trách nhiệm và vui vẻ hòa đồng với mọi người.

Chức vụ đó có 4 người thi vào, tôi thật sự rất lo vì ngoài trình độ học vấn không kém đến, họ cũng là người bản xứ, cùng suy nghĩ và tiếng nói với nhau, lẽ nào lại chọn tôi? một người gốc Á, tỵ nạn ở nước họ chưa được bao lâu!... Thôi kệ cứ thi đại cho có kinh nghiệm.

Niềm vui vỡ òa khi một tuần sau đó tôi nhận được email người trúng tuyển vào công việc đó là tôi! Các bạn dưới basement ôm hôn tôi và chúc con đường sự nghiệp của tôi được thăng tiến, nhiều may mắn. Tôi biết mình sẽ xa nhóm

bạn cũ, nên trưa nào ăn cơm xong, tôi cũng đứng rửa bát cho mọi người, đến nỗi anh bạn Mario khuôn mặt rửa rồi nói:

-Sau này cô sẽ bận làm việc lắm, sẽ không có thì giờ xuống dưới đây ăn cơm với tụi này đâu, cô sẽ phải ăn cơm với khách, với các giám đốc ...nên bây giờ cứ rửa bát đi nhớ đến chúng tôi đi!

Suzy cũng buồn buồn nói lời chia tay dí dõm với tôi:

-Không biết sau này nhà bank có tìm được ai để thương giêng Lily không nữa, vừa giữ việc làm lại siêng năng rửa bát giúp tụi mình...

-Sẽ không còn người nào giêng vậy nữa đâu!

Tôi ôm hôn từng người, từ già họ đi rồi lên lầu hai làm việc, hứa sẽ xuống thăm mọi người khi có dịp.

Martin là giám đốc trực tiếp của tôi, chàng dành cho tôi một phòng làm việc ngay đối diện với phòng chàng, phòng tuy không rộng lắm, nhưng hai bên tường toàn bằng kính nên buổi sáng ánh nắng ấm áp chan hòa tràn vào cả phòng, tôi có thể thấy được những người khách đến từ sảnh chính dưới nhà.

Ngay khi bước vào phòng làm việc mới của tôi, đập vào mắt là một bức tranh vẽ bằng mực tàu núi non, có dòng chảy và ruộng bậc thang, những đường nét đậm nhạt cho thấy được không gian đa chiều và có cảm giác nhẹ nhàng thư thái. Tôi được biết bức tranh này do chính tay Martin đã chọn và nhờ người treo lên, tôi trang trí thêm cây tre bà leo trên đầu tủ sách, hy vọng nó mang đến sự bình an và may mắn trong công việc.

Mỗi sáng, tôi phải xem trên list những khách hàng báo tin vào trương mục của họ, một số tin trên 10 ngàn đô, xuất xứ từ đâu, với mục đích gì; bấm vào tài khoản của người này, xem tất cả mọi dịch vụ của họ có đầy đủ chưa, nếu thiêu

dịch vụ nào thì phải phone đến lấy hẹn với khách để mời chào họ, ngoài ra phải có đầu óc nhạy bén nhận biết người này nghề nghiệp gì, hoàn cảnh gia đình ra sao để giúp đỡ họ sâu sát hơn, tạo cho họ một niềm tin vào đội ngũ chúng tôi, lôi cuốn thêm gia đình, bạn bè...

Dưới sự chỉ huy đầy kinh nghiệm của Martin, nhóm chúng tôi gồm bốn người, giám đốc, cố vấn đầu tư, cố vấn cho vay tín, và một người cho dữ liệu vào máy, chúng tôi làm việc phải hợp nhịp nhàng, lấy hẹn với khách, trình bày đầy đủ mọi chi tiết dịch vụ...nhóm chúng tôi là nhóm đầu tiên của ngân hàng nhận thêm một lượng khách lớn với khả năng tài sản khá cao.

Sau ba tháng cùng làm việc, sáng nào vào phòng dù sớm hay trễ, tôi cũng thấy ly cafe nóng hổi được pha sẵn với hai gói đường và sữa nhai bên cạnh. Lúc đầu tôi tưởng cả nhóm ai cũng được ông giám đốc để mắt lo cho, nhưng khi nói chuyện với họ thì mới biết chỉ có mình tôi được chàng « tốt bụng » thôi.

Có lúc đang bận rộn dán mắt vào màn hình xem từng trường mục của mỗi người khách trên một list dài, chợt khi ngược mắt lên, tôi thấy từ bên kia phòng đi đến, Martin đang ngó nhìn tôi chăm chăm với một nụ cười đầy ẩn ý, mặc cỡ, cúi xuống, gục đầu vào máy mà trong lòng tự hỏi « tại sao ông ấy lại nhìn mình hoài thế kia! »

Buổi trưa mọi người đi ăn, tôi ngồi nán lại cho xong một hồ sơ, tôi nghe tiếng chân nhẹ của ai đó bước vào phòng, thì thấy :

-Tôi ... mua đĩa bún với thịt này ở nhà hàng Việt gần đây, em ăn thử xem gu của họ có ngon như của em làm không nhé...Hãy ngừng tay nghề ngơi đi, đừng làm quá sức, còn nhiều ngày ở phía trước mà!

Khi tôi quay đầu nhìn ra, Martin đã để đĩa cơm ở góc bàn, khép cánh cửa phòng nhẹ lại để cho tôi biết ngừng công việc

và ăn cơm.

Trong một tuần lễ, mọi nhân viên phải ở lại một ngày trở vào buổi chiều đến 8 giờ tối, Martin luôn tìm cách ở lại với tôi để cho tôi quá giang về nhà, nhất là khi trời mùa đông lạnh tuyết và trời tối nhanh.

Chàng rất hiểu hoàn cảnh tôi có hai con nhỏ, nhà trọ đóng cửa vào giữa mùa hè, tuần gần cuối tháng bảy đến nửa đầu tháng tám, những nhân viên làm thâm niên thường hay lấy hè vào lúc này để được nghỉ hè cùng gia đình. Theo quy định ngân hàng chỉ cho phép hai người nghỉ cùng một thời gian thôi, nhưng chàng dùng « uy quyền » giám đốc cho phép tôi lấy ba tuần liên tiếp nghỉ ở nhà trông con vào thời gian nhà trọ đóng cửa này; có lúc chàng còn nói với tôi :

-Có tôi ở đây, em hãy hưởng mọi đặc ân mà tôi có thể cho phép được... Đừng ngại!

Tôi chớp mắt tỏ lòng cảm ơn:

-Tôi thật may mắn gặp anh, anh đã nhận tôi vào chức vụ này, tạo điều kiện cho tôi học hỏi thêm, quen biết với nhiều người trong giới ngân hàng, những vị chức cao, cấp liên bang, tôi rất biết ơn!

-Đừng nói thế, nếu không có tôi, em cũng sẽ biết họ thôi, làm ở nhà bank em phải đi họp với họ mà... Làm việc với em, tôi rất thích, tôi cũng được học từ em rất nhiều thứ, mà điều quan trọng nhất là tính cẩn thận và sự khiêm tốn; đừng nói là em mang ơn tôi nhé, mà ngược lại đấy thôi.

Mọi lần nói chuyện với tôi, chàng nhìn thẳng với đôi mắt trong xanh lơ, tôi có thể nhìn thấy tận đáy tình cảm của chàng dành cho tôi, như một thứ duyên lành cảm nín không có dụng ý nào khác, giúp tôi bằng mọi cách, đem lại cho tôi nhiều lợi lộc là niềm hạnh phúc của chàng.

Những buổi tối cho tôi quá giang về, chàng kể về vợ và con

traí, trạc bằng con tôi, vợ chàng là người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập, ít hi vọng nhau vì hai người lập gia đình hơi vội. Trước đó chàng có yêu một cô gái người Nhật, nhưng gia đình cô gái này không chấp nhận, cô phải vâng lời cha mẹ, lập gia đình với một người cùng xứ; mãi tình đau tan vỡ đã làm chàng suy sụp và hạnh phúc không trọn vẹn khi lấy người sau này do tình cờ gặp nhau trong một quán bar.

Tôi rất thương cảm những lời tâm sự chân tình của giám đốc, dốc lòng làm việc và trăn trở bằng những kết quả thật quan trọng.

Luôn nhớ thêm là người phụ nữ Á Đông, dù xã hội có thay đổi nhưng thêm nhu cầu sự giáo dục của gia đình, tôi vẫn giữ gìn phẩm hạnh, tôn trọng giá trị gia đình như một cốt lõi đạo đức.

Tôi nhớ nhất vào ngày Giáng Sinh năm 2000, ngân hàng chỉ mời nhân viên thôi, không mời người phải ngừng tham dự như những năm trước, để tất cả được nghỉ ngơi, vui chơi hết mình với nhau. Tôi chúc một nhà hàng lớn sang trọng vùng Laurentide cách Montreal một tiếng rưỡi, khi xe chúng tôi chỉ còn cách nhà hàng chừng một cây số, hai bên đường được trang trí bằng những dây đèn vàng để lấp lánh, hòa với những hạt tuyết trắng lấp lánh trên những hàng thông, có tiếng nhạc réo rắt, tạo thành một cảnh quang vô cùng ngoạn mục như đường vào thiên thai.

Bữa đó là ngày thứ sáu, chúng tôi làm xong lúc 4 :00 chiều, phụ nữ thay quần áo dạ hội, đàn ông mặc tuxedo, đi xe cùng nhau thong thả đó; tôi nhớ như in, chàng đã uống khá nhiều như muốn bỏ hết mọi chuyện buồn gia đình sau lưng, muốn vui chơi với các bạn trong công sở hết mình.

Khi tiếng nhạc valse nổi lên, chàng đã nghiêm trang ra trước mặt tôi, hạ người xuống thấp với một tay đỡ sau lưng và một tay đưa ra phía tôi một cách rất lịch sự, mời tôi nhảy bèn valse đầu tiên.

Tôi rụt rè và hơi chùn bước, ánh mắt chàng lơp lánh, trong xanh như vì sao đêm, chàng thì thào bên tai :

-Hãy nhẩy với anh... sẽ chẳng còn cơ hội nào khác nữa đâu!

Trái tim tôi thôi thúc, tôi nhận lời, đỡ bàn tay mình vào bàn tay anh áp cạnh chàng, chàng siết nhẹ lấy tay tôi, kéo ra sàn, chúng tôi không nói với nhau một lời nào, chỉ say sưa đắm đuối nhẩy với tất cả trái tim, phút giây ấy như chỉ có hai chúng tôi, gia đình và con cái không còn tồn tại trong đầu óc nữa; qua đó tôi hiểu chàng đã giành cho tôi một thứ tình cảm rất sâu đậm mà không thể lộ được!

Những ngày tháng tiếp nối theo, năm này sang năm khác, thoắt một chốc bốn năm, chúng tôi vẫn tiếp tục làm việc chăm chỉ và đầy nhiệt huyết, chỉ tiêu của nhóm bao giờ cũng đạt hàng đầu, làm chàng thật vui và hãnh diện là đội tiên phong, lập nhiều công trạng nhất cho ngân hàng, cả nhóm tôi đều được hưởng những « bổng lộc » đặc biệt của nhà bank, dưới sự lèo lái tích cực của chàng; mỗi lần được thưởng bonus, chúng tôi lại kéo nhau đi ăn ở một nhà hàng khác nhau, nơi tiệc, để cả nhóm có thể nếm được những món ngon vật lạ của các nước trên thế giới.

Có những lúc làm việc căng thẳng, tôi nhìn sang phòng thầy chàng gục đầu xuống bàn, hai tay ôm lấy thái dương, mặt nhăn nhó, tôi text cho chàng :

-Anh hãy đi khám bệnh xem có bị gì không nhé, độ này thầy anh có vẻ một mõi lắm!

-Chỉc làm việc nhiều quá thôi, anh bị migraine từ nhiều năm nay rồi, khó ngó nữa.

Tôi tiếp tục làm việc trên máy đến giữa trưa, bỗng nghe một tiếng « rầm » như ai bị té xuống đất! Hốt hoảng, vội đứng lên nhìn qua phòng đối diện, giám đốc mặt nhăn nhó, hai tay

ôm lấy đầu, mồm hôi vãi ra như tôm, chàng gục xuống bàn quần quai, sấp té xuống đất, xô đẩy lọ đựng vitamin, bình hoa rớt xuống sàn nhà vỡ toang, rên rên :

-Nhức đầu quá! ... tôi...tôi...

Tôi vội chạy bay qua phòng chàng, lo lắng gọi khẽ :

-Martin! Martin... anh có sao không? Có cần gọi ambulance không?

-Ôi nhức quá!... nhức...

Ba ngày sau, khi bước vào nhà thương, mùi ether nồng nặc, chúng tôi được chỉ lên lầu ba, phòng 304B, tầng này dành riêng cho những người bị bệnh thần kinh, óc não...Tôi thấy những người bệnh mặc những chiếc áo màu xanh lơ dài xuống dưới tận chân, đầu tóc rậm bù, những cặp mắt vô thần, đôi môi xám ngoét, tay bị chích bởi những dây nhợ chằng chịt, kéo lê theo những bình nước biotin, yên lặng di chuyển qua lại ò hành lang, họ có vẻ từ trong giường mới ra cho đỡ mệt vì đã nằm lâu quá.

Vừa bước vào phòng giám đốc Martin, đầu chàng quẩn bằng trống muốt, đôi mắt khép chặt, bàn tay phải bị chích một chai nước thuốc, vợ chàng ngồi ò ghế bên cạnh, trên bàn bình hoa glaieul tươi đẹp làm át đi mùi khó chịu của nhà thương, nàng đang cắt cam để sên trên bàn, nàng ra đầu cho chúng tôi đi ra ngoài để cho chàng nàng tiếp tục được ngủ yên lặng.

Ra đến ngoài, Clara, vợ của Martin òa khóc nức nức, giọng run run kể cho chúng tôi nghe :

-Bác sĩ báo... báo... Martin bị cancer não, khối u đã lớn chi chít rớt to, khó có thể cắt đi được, đôi mắt đã ...mù 70% vì bị khối u chèn ngang tầm nhìn, mạng sống của anh ấy có thể tính theo ngày thôi! Hôm nay các bác sĩ đã mổ, chàng đang

trong trạng thái bị say thuốc mê... Tôi không biết sẽ sống như thế nào đây... nữa...

Chúng tôi bàng hoàng ôm lấy Clara, đau xót, tôi không giữ được nước mắt, thấy cả người run lên bần bật, mũi té xuống đất, một con dao vô hình đâm thẳng vào tâm hồn, tôi đau cùng một nỗi đau với nàng, chàng còn quá trẻ để ...giã từ cuộc sống này! Tại sao chuyện lại xảy ra nhanh như thế? Chàng đã hại ai? Đã làm gì sai để bị trừng phạt như thế chứ? Tại sao những chuyện không may lại xảy đến với người tốt vậy chứ! Trái tim tôi như nổ vỡ, tung ra khỏi lồng ngực!

Tin dữ này được Clara báo cho giám đốc phòng nhân sự, cả ngân hàng ai cũng chết lặng vì Martin là một giám đốc rất nhiệt tình, sôi nổi và làm việc rất hăng hái, đem nhiều tiền và lợi ích cho nhà bank.

Từ ngày không thấy bóng dáng chàng ở phòng đi diện, tôi như người mộng du, đôi mắt luôn hướng về nơi ấy; căn phòng thật trống trải, chiếc ghế da cao đầu được xếp quay vào bên trong, lưng quay về phía phòng tôi, có cảm giác như chàng vẫn ngồi ở đó, nhưng bóng lưng ấy sẽ không còn bao giờ quay lại nhìn tôi mỉm cười, đưa ngón tay cái lên động viên tôi nữa, sẽ chẳng còn ai như anh, chẳng còn cái cười nà miêng, ánh mắt như nói với tôi vạn điếu...

Tôi đem trở lại tượng Phật Bà Quan Âm nhỏ mà chàng đã mua tặng tôi khi chúng tôi cùng nhau đi gặp một người khách hàng người Hoa, ông ta có một tiệm tạp hóa bán những đồ lưu niệm dưới phố Tàu, đặt trên đầu tủ sách của chàng, để ngài phù hộ cho chàng sớm tai qua nạn khỏi, và làm việc lại với đội tôi.

Tôi nhớ khi chàng trao tặng tôi chiếc tượng Phật, chàng nói :

-Tôi mong sao em có thật nhiều may mắn trong cuộc sống, mong em đạt được mọi ước muốn, hạnh phúc! Phụ nữ cần nhút

là hạnh phúc; làm gì được đâu đem lại hạnh phúc cho em, tôi cũng muốn làm, cho dù có khó khăn bao nhiêu...

Tôi đã rất xúc động, biết mình đã có gia đình, con cái, tôi không muốn đi quá giới hạn cho phép, cũng không muốn gây thêm sự hy vọng vô vọng cho chàng, tôi chỉ biết nhìn chàng với cặp mắt đầy vẻ biết ơn và quay đi thật nhanh.

Tượng Phật Quan Âm mãi nằm ở gần đầu tiên trong tủ sách của tôi, tôi đau tâm sự với Ngài mỗi khi không tìm ra cách giải quyết với một khách hàng khó tính, hôm nay tôi đem trở lại phòng của Martin, mong Ngài sẽ giúp đem lại cho chúng tôi một Martin khỏe mạnh vui tươi hăng hái như xưa!

Điều ước này chắc có lẽ đã quá phiếm! Tôi không có phép màu đâu có thể níu giữ được sinh mệnh chàng!

Cho dù hình hài chàng không còn tồn tại nữa, nhưng trong tâm hồn và trái tim tôi mãi vẫn âm thầm để một ngăn trống cho hình bóng người!

Chờ đợi người về một kiếp mai!

Mơ màng tới câu « tình đừng phai »

Trên gian phủ phàng, buồn theo năm tháng

Tình duyên đành lỡ làng! (chờ một kiếp mai- Xuân Tiên- Ngọc Bích)

(Montreal, Juil'25)

Sài Ngọc

=====

Sinh Từ Một Kiếp Người

Sài Ngọc

Lá vàng đã lờm lờn trôi

U buồm đã lờn thò dài đi qua

Lệ nhieu đã giết ngày thơ,

Môi hòng sẽ nhạt, má tơ phai đào

Còn gì nữa mà đổi trao

Cho người đuổi những mơ cao không trùng...

(Mười hai bộn nước – Nguyễn Bính)

—-

Mọi lần ngồi học bài buổi tối, nhìn qua căn phòng (chung cư) đối diện, tôi đều thấy căn phòng của bà Sáu, mẹ chị Thương, mở đèn sáng trưng, đến hai ba giờ sáng, cũng vẫn thấy dáng bà còng lưng bên bàn máy may; bà làm việc full time trong hãng may ban ngày, đêm lại cong người trước bàn máy công nghiệp để tạo nên những chiếc áo dài cưới có một không hai trong cộng đồng người Việt.

Những cô dâu mới được truyền tai, đều tìm đến bà Sáu để nhờ chính tay bà may áo mới chất lượng đẹp, bà tỉ mỉ kiên nhẫn đem từng hạt cườm, đây cũng là niềm đam mê khi ngắm những cái eo con kiển và sự hài lòng của những bậc phụ huynh của các cô dâu tương lai trước ngày cưới. Bà là người thợ may áo dài đầu tiên tại Montréal nên được nhiều người biết đến, chẳng bao lâu căn phòng của bà được trang trí với những nội thất rất nghệ thuật để đón tiếp khách may đến đến từ khắp nơi.

Chúng tôi là hàng xóm khá thân của nhau trong cùng một «building» cao tầng, gồm có trăm căn phòng. Từ ngày định cư đến Canada, thành phố Montréal, chính phố cấp cho chúng tôi mỗi gia đình tùy theo số người, một phòng gồm hai phòng ngủ rộng rãi, một phòng khách, một cái bếp nhỏ; ban đầu họ cho tôi không tiền 3 tháng đầu, khi có việc làm là phải trả tiền mỗi tháng, nhưng số tiền mượn chỉ là tượng trưng để giúp cho người di cư

có chút vốn đầu tư đặc trong nhà, sắm sửa quần áo, mua xe cộ đi lại...

Tôi biết gia đình chị Thương gồm hai mẹ con, ngày ấy bà Sáu chưa nhiều tuổi lắm, chỉ trên 40, bà chưa từng bước ra đường kiếm tiền bao giờ hồi còn quê hương, thế mà từ ngày đặt chân đến Canada bà đã phải đi làm, ban đầu lau nhà, dọn dẹp rác trong những shopping mall, sau này bà có chút vốn liếng về tiếng Pháp, bà xin được vào hãng may; bà làm cực nhọc để nuôi con gái đi học, bà muốn chị sau này sẽ bớt khổ, sẽ làm một chức vụ nào đó khá khá để khỏi uổng công bà đã mang nặng đẻ đau, bị nhà chồng ruồng bỏ từ khi biết bà mang bầu là con gái; rồi bà và chị đã phải vượt biên vượt đi sang lại khổ sở trên biển cả, bao nhiêu khổ cực oan trái bà đã từng cầu xin Trời Phật để bà gánh vác thay con, để con gái có một cuộc sống thật nhàn nhã, sung sướng sau này....

Thời gian trôi qua nhanh như thổi đưa, những người ở cùng một «building» từ từ ăn nên làm ra, người mua nhà, kẻ đi đi làm ăn chỗ khác, chỉ còn lại gia đình tôi và bà Sáu vốn mãi ở cái building này vì giá bèo, nếu dọn ra ngoài thì sẽ không bao giờ tìm được một cái chỗ rộng rãi với giá này nữa.

Chị Thương học xong lớp 12, như ý nguyện của mẹ, chị lập gia đình với một người Hoa, có chức vụ cao trong chính phủ; chị là người con gái xinh đẹp minh khôi và duyên dáng nên rất nhiều anh theo tán tỉnh; chị đã yêu và lấy anh Chen, hơn chị 5 tuổi trong số những người theo đuổi chị. Ngày chị dọn ra theo chồng, hai mẹ con ôm nhau khóc từ biệt mà chúng tôi tưởng chừng như sự chia ly mãi mãi không bao giờ gặp lại!

Tôi nghe chị Thương nói với mẹ:

– Mẹ! hãy cẩn thận, chăm sóc bản thân, nhớ ngủ sớm đừng thức khuya quá nhé mẹ, mẹ đang có bệnh trong người, phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Con sẽ tìm cách để mẹ con mình đoàn tụ.

– Mẹ rất mong ngày ấy! Con hãy ráng giữ sức khỏe, có gì điện thoại về cho mẹ biết.

– Con sẽ nói chuyện với anh Chen để đón mẹ vào cùng với con. Con không yên tâm khi thấy mẹ vào với một mình.

Quay sang tôi, chị nói:

– Thi thoảng em chạy qua thăm mẹ chị, xem bà có cần gì thì em giúp hộ nhé, chừng tháng sau chị sẽ vào lại....

Đêm nào cũng như nhau, tiếng máy may chạy sè sè bên nhà để điện làm tôi không thể nào không nhìn sang. Tiếng ho của bà ngày càng rõ, mỗi ngày một nhiều hơn là vào đêm. Bà ôm ngực, ngẩng gục xuống đất, tôi vội vàng khoác chiếc áo len, chạy qua xem bà ra sao:

– Bác Sáu có sao không? Để con đỡ bác ngẩng lên ghập rồi uống chút nước gừng nhé.

Tôi giúp bà đứng dậy, bà tiếp tục ho, ho như xé phổi, tôi đưa tay vuốt ngực, đưa ly nước vào môi bà, nước chưa kịp vào miệng thì bà lại gập người xuống ho như muốn vắng luôn mấy chiếc xương sườn còn lại dưới làn da mỏng manh nhăn nhúm. Tôi chậm những dòng nước mắt nước mũi trào ra cả mặt khi bà vừa ngưng ho, lo lắng:

– Bác Sáu có đi xem bác sĩ chưa vậy? Bác sĩ có nói bệnh bác ra sao không? Cháu thấy bác ho nhiều quá như thế, để lâu sợ trở bệnh nặng thêm.

– Bác có đi xem rồi con, họ nói bệnh ho này khó chữa lắm, với lại... phổi bác có một vết nám... À mà bác nói con biết thôi nhé, đừng cho con Thương biết làm gì, nó lo mất công, con người chẳng ai qua được cửa ải!

– Bác Sáu sao bị quan vậy, phải nói cho chị Thương biết để chị đi lo chạy chữa cho bác; sống bên Canada chứ có phải bên Việt Nam đâu mà bác sợ tốn tiền hay không có bác sĩ gì...!

– Ờ... ờ để bác suy nghĩ lại rồi xem sao, nhưng con đừng nói cho nó biết nhé! Nó mắc lo cho chúng và con gái nó, nó không có để thì giờ cho bác đâu!

– Hỡi đó con nghe bác nói sẽ đón nhà anh chị ấy, nuôi giữ con bé luôn mà? Vậy mà cũng đã bao năm trôi qua rồi... bác vẫn một mình.

– Chắc không được nữa đâu con!

– Sao vậy bác?

– Bác không muốn làm gánh nặng cho nó! Con thấy bác phải đi làm, nhận đợ may mỗi đêm là hiểu rồi, mình nuôi con không sao, chứ nhờ con khó lắm! Với lại nó cũng có nơi khỏ riêng của nó. Mình muốn cho con sung sướng hạnh phúc thì bây giờ còn phân bua gì nữa!

Tôi nhìn bác Sáu thật ái ngại, bác chưa lớn tuổi lắm, nhưng da mặt sạm và nhăn, chứng tỏ bác chẳng bao giờ có thì giờ săn sóc bản thân mình, bệnh ho của bác dai dẳng từ khi mới qua đây cũng 20 năm rồi mà chẳng bao giờ dứt, lúc đầu vì đi làm, sợ nghẽ sẽ không có lương nên bác cố chịu đựng, sau này thì bác có đi khám bệnh nhưng lúc đó phải bác đã có vớ t nạm nhẽ, từ từ lan ra nhanh mà chẳng ai để ý tới.

Mỗi lần hai vợ chẳng chị Thương về thăm bác cùng với con bé cháu ngoại, tôi thấy anh chẳng thể chị và cháu bé xuống xe vào nhà mẹ, anh hẹn chị đợ giờ sẽ tới rước đợ cho chị tha hồ tâm sự với bà. Nhưng thật ra anh ấy muốn tránh vào nhà, vì có một lần anh đã lên tiếng chê nhà bà hôi mùi dợ ăn, mùi nhà cũ khó chịu, bị dị ứng, chẽ muốn đứng bên ngoài chờ vợ con ra.

Đợ cho mẹ đừng lo, chị kỏ gia đình chị rất hạnh phúc, chẳng rất chăm sóc yêu thương chị.

Con bé Thi ngoan ngoãn, 8 tuổi hồn nhiên chạy quanh bà ngoại kỏ đợ thứ chuyện cho bà nghe. Nó ôm cỏ bà ngoại hiểu một cách ngây thơ:

– Bà ơi, sao giường bà lại đợ xuống đợ t nằm vậy? Sao không kê cao như giường nhà cháu? Bà không sợ con kiến hay con bọ nào đó bò vào trong lúc mình ngủ sao?

Chị Thương gìì thích cho con nghe:

– Con biếť không! Hìi mới tới định cư tại Montréal này, chính phậ cập cho bà ngoại và mẹ căn ập này, lúc đó vô nhà trậng trờn không có gì cậ, phậi lột quận áo ngậ dưới đậť, rậi qua hờm sau đi vòng quanh các building gận đây thậy họ dọn nhà vứť rậť nhiệu đậť tậť như tậm đệm này cùng với nhiệu chén bát còn tậť mà những nhà khá gìì không dùng nữa, họ đậť ngay đậng rác trướć nhà, mẹ và bà ngoại đã hì hực khiềng tậm đệm này vậ lau chùi cho hậť mùi hời cậa rác rậi trậi tậm vậi sạch lên nằm, thậ mà đã hơn 20 năm rậi!

– Sao bà không thay chiếć giường mới ngậ cho sướng?

– Thời, cái gì thay cũng đượć, nhưng chiếć giường này có mùi quen rậi, bà ngậ vậy cũng đượć con, mình chậ cận một chậ nhậ thời, nhậm mậť lại chậ thậy gì nữa, cận gì xậu với đẹp!

Chị kậ lậ với mẹ:

– Căn nhà cậa tậi con ậ rộng rậi, một mình con phậi làm vệ sinh từ tậng trờn xuậng dưới mậi vài ba ngày một lận, anh Chen rậť sạch sẽ, kỹ tính, không muận ai đận nhà chơi cậ, mậť công họ đẹm giày dép vào dờ nhà, mình lại khó nói. Ngay cậ ba mẹ ậnh muận đận ậ với chúng con cũng không đượć ậnh tán thành vì ậnh nói ba mẹ ậnh vô ậ rậi sau này con cũng sẽ lậy có đó đẹm mẹ vậ nuôi, ậnh không muận con bé sẽ bị ậnh hưậng cậa sự dạy dậ cậ xưa cậa ông bà nội, ngoại; rậi vợ chậng con lờ khi canh không lành cơm không ngọt thì ông bà lại tham dự vào khuyên rặn... từ từ sẽ mậť lòng nhau, chi bằng cứ ậ xa, khi rậnh đận thăm nhau là đượć.

Tời thậy sự hy vọng sẽ rời khậi cái ập cũ kỹ này cậa bà Sáu đã tan biệן, khuôn mặt đặng tươi vui cậa bà bậng chậć thậť vọng, tậi sậm lại, bà chậ có một đứa con gái, tậť cậ đậu đặť hy vọng vào nó, sướng khậ gì cũng vì nó. Chậ một vài phứť sau, tời nghe bà trậ lời thông cậm với chị Thương:

– Ừ tính vậy cũng phậi, mẹ ậ đây một mình rộng rậi, tự do lậm,

ăn uống không bao nhiêu nên cũng ít tốn kém, khách khứa đến may đến hoài, quên rồi cũng vui... Nếu về làng nhà con thì mẹ sẽ không có gì làm cho buồn lắm! Thôi không sao, con cứ lấy trái cây trong tủ lạnh về cho cháu bé ăn. Con cũng không đi làm nữa, vậy cũng ít tốn mà mẹ đi làm và làm thêm ban đêm mà dùng nghe, mua đồ mới cho cháu đi học...

– Mẹ! mẹ cũng phải giữ mà dùng chứ, sao cho con nhiều thế?

– Mẹ có cần mua bán gì đâu, mẹ dạy đồ hết rồi, đồ đạc mới cũng chẳng cần mua thêm, cho con tiền, mẹ sẽ làm ra tiền khác, có gì đâu mà lo. Còn con, nào là tiền ăn, tiền điện nước, lo cho con bé đi học, mua sách vở mỗi năm cho con bé, dùng nhiều thứ lắm, chớ lẽ cứ xoe tay xin tiền của ông hoài, người ta khinh cho.

Chị ôm lấy mẹ, nước mắt ngấn dài:

– Con cảm ơn mẹ đã hi vọng cho con, mẹ đã không trách con không đón mẹ về chung mà còn cho con và cháu tiền bạc nữa, những đồng tiền này con biết mẹ làm lụng khổ sở, rất nhiều công sức, mẹ cho con cho cháu rồi sau này lỡ cần thì sao hỏi mẹ?

– Ôi con, không lo đâu, trời sanh trời dưỡng mà, về đi... yên tâm sống và nuôi con cho thành người là trọng hi vọng cho mẹ rồi.

Bà xoa tay làm dấu cho con gái và cháu ngoại mau mau ra cửa, đến khi khép cửa lại sau lưng, tôi thấy bà còng lưng ôm lấy ngực ho xù xụ như bù lại mấy tiếng đồng hồ vừa qua bà đã cố nhịn! Thấy tôi ngồi yên nơi bàn, nghe hết chuyện, bà phân trần:

– Hứa với bác, con không được nói gì với con Thương nghe không, bác biết nó có nơi khác riêng của nó mà, chẳng nó là người Hoa, không muốn vợ mình đi làm vì tính hay ghen bóng ghen gió, muốn nó ở nhà làm việc nội trợ, trông con. Những công việc không tên thì nhiều vô số, bác không muốn đến nó ở lại làm vợ chẳng nó cần đồng vì mình, chẳng nó đã từ chối ba mẹ ruột của chính mình rồi, thì làm sao có thể chấp nhận người mẹ vợ này nữa chứ! Thôi kệ, mỗi người một kiếp con à!

Tuy nói thế nhưng bà vẫn không thế nào xóa được nỗi buồn, sự tội hờn cho hoàn cảnh cô đơn của mình. Bà lặng lẽ đi làm, trầm ngâm suy nghĩ, ít ăn, thi thoảng lại thấy bà gục đầu trên bàn máy tính thân, từng giọt nước mắt đã chảy ướt cả cái mặt bàn; sự buồn khổ và chán nản về cuộc đời âm thầm làm bà bị bệnh trầm cảm, tự giam mình trong nhà, không muốn gặp ai, từ chối nhận đồ may, ngay cả với tôi mỗi lần đến thăm đem đồ ăn ngon cho bà. Tôi phải vào ngỏ lời nói chuyện với bà rồi nhicu đồ dụ bà cùng ăn cơm với tôi, tiếng ho của bà không còn trong trẻo như xưa mà ngày càng dầy đặc, bà than mệt đau ngực và không muốn ăn cơm.

Chị Thương vẫn sống một cuộc sống nhẹ nhàng bên chong con chong h hay biết mẹ mình đang mang bệnh phải nặng và trầm cảm.

Cho đến một hôm tôi đang ngủ, khoảng 2 giờ sáng, nghe tiếng ào la ó chói tai vọng vào; bật dậy, thấy mấy chiếc xe cảnh sát và xe ambulance bật đèn xanh đỏ nhấp nháy ở tầng dưới, dân chúng bu quanh, đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy cảnh sát đi diện, một cô cảnh sát đang dìu bà Sáu đầu tóc rối bời bước ra khỏi nhà. Tôi hét hoảng, vội đại đôi giày chạy qua hỏi người cảnh sát:

– Sao... cô lại biết bà vẫn đến vậy?

– Cô là ai? Có quan hệ gì với bà này?

– Tôi xin lỗi, tôi là người hàng xóm thân thiết của bà, xin cô hãy cho tôi biết có chuyện gì được không?

– Bà này có con cái hay người thân gì không? Cô hãy theo tôi về nhà thương cái đã!

Tôi theo xe cảnh sát đi như cái máy, lo lắng hỏi lại:

– Về nhà thương? Tại sao?

– Bà đã leo lên thành lan can, muốn tự vẫn!

Tôi hét hoảng, chừng hoảng, dựng cõ tóc gáy, chưa tin vào đôi tai mình, lắp bắp:

– Bà Sáu... bà Sáu muốn nhẩy lều tự tử sao?

– Phải rồi, may mà có người thấy gọi chúng tôi đến kịp thời. Tôi nghĩ bị bệnh, nên bây giờ tốt cõ chúng tôi muốn đưa bà vào bệnh viện rồi hạ hõ phân giõ!

Tôi theo vào ngõ phía sau xe ambulance cùng với bà Sáu, nhìn bà thật thõm hại, cái búi tóc thường ngày cuộn gọn ghẽ sau ót, nay rồi bởi thành một mõng, cặp mắt cụp xuống tránh tia nhìn mọi người, như một đứa con nít làm lõ, sợ bị la mõng; một tràng ho như xé phõ vang lên, bà mệt lõ quẹo đõ sang một bên, tôi gọi nhõ:

– Bác Sáu! Bác Sáu! Nghe cháu nói không?

Bà ngõng đõ lên nhìn tôi, cặp mắt ngây dại:

– Tôi đang ở đâu vậy?

– Con sẽ đưa bác vào bệnh viện.

– Tôi không muốn sống nữa, tôi làm phiền con cái quá, nếu không có tôi thì cuộc đời nó sẽ nhẹ gánh hơn rồi, vì tôi mà con tôi cứ phải bận rộn... Tôi chỉ muốn chết thôi!

Rõ bà hét lên bất thành linh:

– Không! không! tôi không có bệnh gì hết, tôi không vào bệnh viện đâu! Đừng nói gì cho con gái tôi biết nhé, tôi van lạy mọi người đừng nói gì cho con tôi biết cõ, hãy đõ cho nó sống yên lành, đừng xáo trộn cuộc sống cõa nó! Tôi chịu được mà.

Bà võ lõy tôi, cong người dưới chân:

– Con... hứa với bác, khi bác hõp hõ, hãy đõ bác ra đi, đừng gọi bác sĩ, đừng gọi xe cứu thương, bác sống đã đõ rồi, bác không cõn ai đưa mình sau quan tài đâu! Sống còn không muốn thấy mặt nhau thì khi chết cõn gì thăm hõ! Hãy thiêu bác rồi

rời tro ra ngoài biên độ cho bác trổ vớ với cát bụi nhe.

Nói một lúc rồi mệt quá, bà xõu trên vai tôi. Một bác sĩ tâm lý đã nói với tôi:

– Có những người mẹ sống hết lòng vì con cái một cách thái quá, cứ đòi hy sinh nuôi con ăn học, dựng vợ gả chồng rồi lo lắng luôn cả hạnh phúc tương lai của chúng; lo sợ mình là gánh nặng, gây phiền phức cho con cái, ít tiếp xúc với bạn bè, nên lâm vào bệnh trầm cảm lúc nào không hay. Chẳng có một cách chữa trị duy nhất là người thân phải đi gần bà trong mọi sinh hoạt thường ngày thì mới giúp bà khỏi bệnh trầm cảm này; nhưng có vẻ đây là một đòi hỏi khó thực hiện!

Sau khi chẩn đoán, nhà thương đã giữ bà Sáu lại vì ngoài bệnh trầm cảm ra, bà còn bị ung thư phổi nặng nữa. Tôi bắt buộc không thể giữ chị Thương, và gọi chị vào để gặp bà....

Bà Sáu cuộn mình ngủ im trong góc phòng của nhà thương, bà không muốn uống thuốc cũng chẳng muốn ăn hoặc nói chuyện, gặp ai bà cũng la hét đuổi thẳng tay:

– Cút hết ra đi! Tôi không cần ai chăm sóc cả, tôi không có bệnh gì hết, hãy để tôi về nhà, tôi phải may áo vì đến ngày giao rồi.

Bỗng nhiên, bà đứng dậy ném hết những đồ đạc xung quanh xuống đất; bà chồm nhẹ nhàng và chảy nước mắt khi gặp chị Thương vào thăm bà mà thôi.

Chị Thương đã theo chồng từ 10 năm nay, chẳng về nhà thăm mẹ khi anh Chen cho phép, nay vì bà bệnh nặng, chị bỏ mọi công việc nhà đến chăm sóc cho mẹ ở bệnh viện từ sáng sớm đến tối mịt thì bị chồng nhỉnh mắng, không vừa lòng mỗi khi về nhà trở không có cơm sẵn. Cuộc sống gia đình trở nên nặng nề khó sống, cho đến một ngày chồng chị bỗng gần giọng:

– Một là chọn gia đình này, hai là chọn mẹ, nếu em cứ suốt ngày vào nhà thương chăm sóc bà, bỏ bê gia đình này thì hãy ký

vào đơn ly dị đi!

Chị tưởng anh nói chơi, nhưng không! khuôn mặt anh thật lạnh lùng, anh không hiểu lòng chị đang xáo trộn như thế nào sao! Vào hoàn cảnh khó khăn mới biết lòng người, anh là người chính ích kỷ, chị muốn vợ phải hiểu hạ mình, chứ không hề đem xé xà đến gia đình cô ta có hoàn cảnh sống ra sao. Chị đau buồn không muốn to tiếng làm gì nữa vì đã quá hiểu con người của anh qua 10 năm chung sống; lặng lẽ ký vào đơn ly dị và dắt con gái ra khỏi nhà, đến thăm nhà thương với mẹ. Chị ôm mẹ khóc:

– Mẹ ơi, hãy tha lỗi cho con, hãy thứ lỗi cho đứa con gái ngu muội biết hiểu này, bây giờ con mới hiểu cuộc đời ra sao, chính có thế lấy người khác, nhưng mẹ thì chỉ có một trên cõi đời này mà thôi! Tại sao con lại nhìn không ra để đến bây giờ mẹ ra nông nỗi này. Con thật biết hiểu! Xin lỗi mẹ!

Từ hôm nay, chị ở trong nhà thương giúp đỡ mẹ ăn uống, làm vệ sinh, dìu mẹ ra sân sau của bệnh viện ngắm cảnh, tắm nắng; hai mẹ con có dịp tâm sự thật nhiều chuyện. Dần dần bà bớt bệnh trầm cảm, nhưng bệnh ung thư phải của bà ngày càng khó chữa. Bác sĩ nói bà không chữa trị từ 20 năm nay mà sống được đến bây giờ thì thật là một phép màu!

Bà đau đớn mỗi lần ho, có người quỳp lại, khuôn mặt nhăn nhúm, nước mắt nước mũi ràn rụa làm chị cũng không thế nào chịu đựng nổi, ôm lấy bà như sọt sàng gánh bớt sự đau đớn. Bà thều thào nói với chị trong hơi thở:

– Nếu cuộc sống này thật đẹp, có chút lượng thì sống lâu để hưởng đời, còn nếu khó khăn đau đớn quá, mẹ xin chọn cách ngừng lại đây! Nếu có sống thêm vài ba năm nữa cũng chỉ làm cho các con khổ sở lo lắng thêm cho mẹ, không những vậy, mẹ cũng hành hạ chính bản thân mình. Còn nếu mẹ dừng ở đây thì tốt cả như được giải thoát thật nhẹ nhàng.

– Không đâu, mẹ không hề làm phiền gì con cả, con tự nguyện đến chăm sóc và ở bên mẹ mà, nếu không có mẹ, con sẽ rất buồn, rất đau khổ...Mẹ còn trẻ, họ sẽ làm hóa trị cho mẹ, mẹ sẽ khỏe...

Mẹ đừng bỏ chúng con!

– Mẹ biết... mẹ sống không lâu nữa, sống đau đớn chịu đựng dằn vặt như thế thì làm sao vui? Hãy hiểu cho mẹ, cho mẹ xin lỗi con và cháu Thi, hãy để mẹ ngưng không chữa trị ung thư nữa nhé... Mẹ xin con! Mẹ cầu xin con...

Chưa nói hết bà đã gục đầu ho, cơn đau xé lòng ngực làm bà ngất xỉu, chị Thương phải gọi bác sĩ chích “morphine” cho bà bớt đau. Để bà nằm trong phòng bệnh, chị ra ngoài cửa gục đầu vào lan can một mình nức nở khóc cho vơi nỗi niềm, thương cho cuộc đời không may của mẹ con mình, buồn cho đời vô thường quá! Chị mong sẽ nối nghiệp mẹ, sẽ nuôi con khôn lớn như mẹ đã từng hy sinh vì hạnh phúc của chị, chị sẽ có những người bạn tốt để tâm sự, giúp đỡ, cùng vũ nhau vươn lên, chị sẽ để con gái sống cuộc đời của nó, sẽ là người bạn thân, nhưng không mong vướng chung với con khi nó lập gia đình, chị muốn có một cuộc sống độc lập của riêng mình.

Càng sống chị càng thấy cuộc đời này như đã được sắp đặt trước, sống chết cách nhau một ranh giới mỏng manh, có ai biết chết là hết?

Chị sẽ phải chấp nhận sự quy định của mẹ, để mẹ được giải thoát, ra đi trong thanh thản, an lành!

Sống chết cận kề trong phút giây

Ngay trong hơi thở, trút thân này!

Quay về Chánh niệm tan niệm tục

Lòng nhẹ nhàng vui trước đời thay.

(Thích Tánh Tuệ)

Sơ Ngọc

Tiếng Hát Ngọc Huyền Mtl: Ca Khúc Lettre à Elise (Cho Tình Yêu). 2) Toi Jamais – (Anh Thì Không).

Lettre à Elise (Cho tình yêu) tiếng hát Ngọc Huyền Mtl

**

2) Toi Jamais (Anh Thì Không) Ngọc Huyền Mtl: